One step, one fall, one falter

by KatieWR

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Drama, Romance
Language: Hungarian
Characters: Astrid, Hiccup, Toothless, Valka
Pairings: Hiccup/Toothless
Status: Completed
Published: 2015-12-13 20:40:13
Updated: 2015-12-13 20:40:13
Packaged: 2016-04-27 11:22:36
Rating: K+
Chapters: 1
Words: 10,636
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Thad a gyÃ³gyulÃ¡s remÃ©nyÃ©ben utazik vidÃ©kre, egy erre szakosodott csalÃ¡dhoz; Hiccup segÃ-teni akar lehetÅ‘leg mindenkin, aki hasonlÃ³ helyzetben van, mint Å‘ volt. Egy idÅ‘ utÃ¡n nem biztosak abban, hogy el akarjÃ¡k engedni egymÃ¡st. A kÃ©p Kade munkÃ¡ja. A sztori elÅ‘tt rÃ¶vid miafenevan leÃ-rÃ¡s. JÃ³ olvasÃ¡st!

One step, one fall, one falter

HalihÃ³, ez itt egy modern!AU Toothcup one-shot, ahol Fogatlan ember alteregÃ³jÃ¡t Thaddeus Daydreamnek hÃ-vjÃ¡k [Daydream a kÃ¶nyvekben hasznÃ¡lt angol eredeti miatt, Thad meg mert T-vel kellett kezdÅ‘dnie Ã©s kÃ¼lÃ¶nlegeset akartunk]. Tannlaus 'tÃ¡nlÅ‘sz' Fogatlan neve az izlandi/norvÃ©g szinkronban. SzÃ©lszaladÃ³ pedig Hablaty repÃ¼lÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nya a kÃ¶nyvekben [erdetileg Windwalker Ã©s nincs neve, Ã©n magyarosÃ-tottam]. AjÃ¡nlott hallgatmÃ¡ny Enya â€“ Book of Days c. dala, ahonnan a cÃ-m is van, jÃ³ olvasÃ¡st~

One step, one fall, one falter

VidÃ©ki buszpÃ¡lyaudvar: fekete, bÃ¼dÃ¶s fÃ¼stÃ¶t Ã©s bÃ-rhatatlan hÅ‘t sugÃ¡roznak magukbÃ³l a rÃ©gi szerelvÃ©nyek. Az Ã³rÃ¡k kopottak, egyik-mÃ¡sik nem is jÃ¡r, a hangszÃ³rÃ³k hangjÃ¡t recsegÃ©s teszi tÃ¶nkre, egyetlen Ã©rtelmes szÃ³t nem tud kivenni. SietÅ‘s emberek, szemerkÃ©l az esÅ‘.
>A nyurga srÃ¡c Ã©rdeklÅ‘dve kÃ©mleli a jÃ¡ratÃ¡t. NÃ©vtÃ¡blÃ¡t nem tart, nincsen rÃ¡ szÃ¼ksÃ©gÃ¼k. (RÃ¶hejes lenne valahol.) LeszÃ¡ll, a vÃ¡llÃ¡ra akasztja a sporttÃ¡skÃ¡t Ã©s felÃ© indul.
A nyurga srÃ¡c: rÃ¶vidnadrÃ¡gban Ã©s tornacipÅ‘ben baktat mellette a fÃ¶ldÃºton. A bal lÃ¡ba lÃ¡bszÃ¡rtÃ³l mÅ±, elsÅ‘ pillantÃ¡sra mintha fekete mÅ±anyag lenne, Ã©s ijesztÅ‘en jÃ³l nÃ©z ki. A srÃ¡c neve Hiccup. Hiccupnak erdÅ‘zÃ¶ld szemei vannak, kÃ³cos barna haja, az arca teleszÃ³rva szeplÅ‘kkel. EgyÃ©bkÃ©nt magas Ã©s rettentÅ‘en vÃ©kony, mintha bÃ¡rmelyik pillanatban Ã¶sszeroppanhatna. EsernyÅ‘t

nem hozott, egyikÃ¼k sem.
>Hiccup talÃ¡n sokat beszÃ©l. TalÃ¡n. AzÃ©rt talÃ¡n, mert neki nem igazÃ¡n van kedve beszÃ©lgetni.
A csend hirtelen hull alÃ¡, az erdÅ‘ neszezÃ©se marad mellettÃ¼k, meg az esÅ‘ kopogÃ¡sa a leveleken. Hiccup megÃ¡ll mellette, majd elmosolyodik Ã©s elÅ‘re lendÃ¼l, hosszÃº lÃ©pÃ©sekkel, magabiztosan, kikerÃ¼lve pÃ¡r pocsolyÃ¡t, letÃ©rve az Ãºtról a magas fÅ±be, lehajol, majd valamit a karjaiban tartva lÃ©p vissza az Ãºtra Ã©s vÃ¡rja be Å‘t. Addig lehÃºzza a pulÃ³vere cipzÃ¡rjÃ¡t, Ã©s betakarja vele.
>Fekete, zÃ¶ld szemÅ± macska nÃ©z ki rÃ¡. MÃ©regetik egymÃ¡st.
- Tannlaus. Az esÅ‘t nem szereti, kÃ³borolni a kÃ¶rnyÃ©ken annÃ¡l inkÃ¡bb â€“ mondja. Nem annyira figyel rÃ¡. A szavakra. Hiccup pÃ³lÃ³ja alÃ³l kilÃ¡tszik a nyaka. AprÃ³ szeplÅ‘k pettyezik a bÅ‘rÃ©t.

SzÃ³val Isten hozott nÃ¡lunk.

A hÃ¡z falai hÃ³fehÃ©rek, mÃ©g Ã-gy az esÅ‘ben is. A cserepek sÃ¶tÃ©tek, talÃ¡n csokolÃ¡dÃ©barnÃ¡k. A hÃ¡z maga kastÃ©lyszerÅ±, felfelÃ© nyÃºjtÃ³zkodÃ³ kÃ©mÃ©nyekkel. FÃ¼stÃ¶lnek, pedig nyÃ¡r van.

A lÃ¡ny szemei hihetetlenÃ¼l kÃ©kek, a haja bonyolult fonatba rendezve. Az ujjai suhannak a billentyÅ±k felett, ahogy lenyomja Å‘ket, az nem is hallatszik. A mosolya kedves, a fogai mÃ¡r-mÃ¡r reklÃ¡mszerÅ±ek Ã©s mikÃ¶zben adatot egyeztetnek, arrÃ³l veszekszik Hiccuppal, hogy a macskÃ¡t nem Ã©s nem viheti be. ElvitÃ¡znak, vÃ©gÃ¼l a fiÃº bosszÃºsan morogva elviharzik a hÃ¡zon belÃ¼l a macskÃ¡val. KÃ©sÅ‘bb nÃ©lkÃ¼le lÃ¡tja Ãºjra.
>MegprÃ³bÃ¡l visszamosolyogni a lÃ¡nyra. Nem sikerÃ¼l.<p>

Az Ã©n szobÃ¡m a legfelsÅ‘ emeleten van.

A szoba: szÃ©les Ã¡gy az ablak mellett, fÅ±tÅ‘test, szekrÃ©ny Ã©s polc, televÃ-ziÃ³, egy Ã-rÃ³asztal, fali dugaljzatok, egy sarok aprÃ³cska hÅ±tÅ‘vel, mikrohullÃ¡mÃº sÃ¼tÅ‘vel Ã©s vÃ-zforralÃ³val, egy ajtÃ³n tÃºl sajÃ¡t fÃ¼rdÅ‘szoba felszerelve.
>- Ha fÃ¡zol nyugodtan tekerd fel a fÅ±tÃ©st. Meg Ã©rezd otthon magad. BÃ¡rmi kell, nyugodtan szÃ³lj â€“ hadarja egy szuszra, mintha nagyon sietne, de mÃ©g mindig ott Ã¡ll az ajtÃ³ban. Nem lÃ©pi Ã¡t a kÃ¼szÃ¶bÃ¶t. A szoba most mÃ¡r az Ã¶vÃ©, Ã©s senki nem jÃ¶n be, ha nem engedi. â€“ Az asztalon van tÃ©rkÃ©p a hÃ¡zrÃ³l, meg rajta van a wifi-jelszÃ³ meg az is, hogy mikor van reggeli-ebÃ©d-vacsora, a heti menÃ¼t ne kÃ©rdezd mert fogalmam sincs, de ha valamit nem szeretsz a konyhÃ¡t bÃ¡rki hasznÃ¡lhatja amÃ-g nem gyÃºjtja fel, szÃ³val szolgÃ¡ld ki magad. EgyÃ©b kÃ©rdÃ©s?<p>

Minden tÃ¡gas, magas, levegÅ‘s, a szÃ¼rke felhÅ‘k ellenÃ©re is fÃ©nyes. Csendes. Nyugodt.
>Az ablak a kertre nÃ©z, hatalmas zÃ¶ld terÃ¼let Ã¡rnyat adÃ³, Ã©vszÃ¡zados fÃ¡kkal, mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k egy szelÃ-d lankÃ¡n fakerÃ-tÃ©ssel Ã¶vezett karÃ¡m, nem sokkal lentebb istÃ¡llÃ³, Ã©s fedett hely a takarmÃ¡nynak, a karÃ¡mon tÃºl Ã¶svÃ©nyek Ã¡gaznak szÃ©t, be az erdÅ‘ sÅ±rÅ±jÃ©be, egÃ©szen a hegyeknek.
A helynek egyÃ¡ltalÃ¡n nincsen olyan hangulata, mintha gyÃ³gyulni jÃ¶tt volna ide. Sokkal inkÃ¡bb olyan, mintha nyaralna. Soha nem nyaralt mÃ©g, talÃ¡n ilyen Ã©rzÃ©s.

>Az esÅ‘ kitartÃ³an Ã©s csendesen esik.<p>

AranylÃ³ reggel, kÃ¶d kÃºszik egÃ©szen kÃ¶zel a fÃ¡khoz, a felhÅ‘k

eltÅ±ntek, a nap mÃ¡r korÃ¡n langyossÃ¡ teszi a levegÅ‘t. Az Ã¡rnyÃ©kban maradÃ³ rÃ©szek mÃ©g nedvesek, nÃ©hol mÃ©g csepeg a vÃ-z, de Ã°gy tÅ±nik, a dÃ©lelÅ‘tt folyamÃ¡n minden felszÃ¡rad majd.

>Hiccup lÃ¡bai mellett kÃ©t megtermett arany retriever rohangÃ¡l lelkes farokcsÃ³vÃ¡lÃ¡ssal. A nyakÃ¡ban a fekete macska egyensÃºlyoz, lÃ¡thatÃ³an nem kedveli a kutyÃ¡kat, pedig azok nem is figyelnek rÃ¡. Az egyik kutya vakkant egyet, amint Ã©szreveszi, a mÃ¡sik is felkapja a fejÃ©t, megtorpannak, rÃ¡, majd Hiccupra nÃ©znek, szinte kÃ©rdÅ‘n.
- Marad â€“ szÃ³l rÃ¡juk a fiÃº. A kutyÃ¡k egykÃ©nt hagyjÃ¡k, hogy otthagyja Å‘ket. â€“ VendÃ©g â€“ teszi hozzÃ¡, mire a farokcsÃ³vÃ¡lÃ¡s Ã°jrakezdÅ‘dik. â€“ Anya terÃ¡piÃ¡s kutyÃ¡i â€“ mondja, ahogy odaÃ©r hozzÃ¡. â€“ Senkit nem bÃ¡ntanak, csak nem hagyjÃ¡k ott, mÃ-g valamelyik csalÃ¡dtag meg nem mondja nekik, hogy vendÃ©g az illetÅ‘. Ha nem akarsz velÃ¼k barÃ¡tkozni, elÃ©g, ha annyit mondasz nekik, hogy _nem_, Ã©s nem mennek oda hozzÃ¡d. SzelÃ-d, MÃ¡zli, hozzÃ¡m! â€“ A kÃ©t kutya lelkesen odaÃ¼get, mire a macska lehuppan a vÃ¡llÃ¡rÃ³l Ã©s villÃ¡msebesen elcikÃ¡zik valamerre. A kutyÃ¡k nem is figyelnek rÃ¡. â€“ Ja, anyu nem igazÃ¡n jeleskedik nÃ©vadÃ¡sban. â€“ Ã‰s zavartan felnevet.
>AranylÃ³ a reggel.<p>

Az orvosi szobÃ¡nak mÃ©g Ã°gy sincs orvosi jellege, hogy Ã©rez egy kis fertÅ‘tlenÃ-tÅ‘szagot. Otthonosan berendezett kÃ¶nyvtÃ¡rszobÃ¡nak tetszik csak, elkerÃ-tett vizsgÃ¡lÃ³rÃ©sszel.
>Dean, aki egyszerre tÅ±nik pszicholÃ³gusnak, orvosnak Ã©s egy jÃ³lelkÅ± mackÃ³nak, nyugodt, mÃ©ly hangon beszÃ©l hozzÃ¡. Lassan, de olyan kellemes-lassan, ami illik ehhez az egÃ©sz helyhez, lÃ¡gy tÃ³nusban. KorÃ¡bban beszÃ©ltek mÃ¡r telefonon. Pontosabban: vÃ©gighallgatta, amit Dean felajÃ¡nlott neki ezzel a hellyel.
Valami olyasmi: nyugodt kÃ¶rnyezetben gyÃ³gyulhat, csendben, tÃ¡vol a vÃ¡ros zajÃ¡tÃ³l. Senki nem mondja meg, mit tegyen, csak nÃ©hÃ¡ny dolgot kell betartania. Heti hÃ¡rom foglalkozÃ¡son meg kell jelennie. Å• vÃ¡laszthat, melyik hÃ¡rom legyen az. A kÃ¶zÃ¶s Ã©tkezÃ©sek egyharmadÃ¡n is ott kell lennie. Minden pÃ©nteken beszÃ©lgetÃ©s Deannel. Ã•rjon naplÃ³t az Ã©lmÃ©nyeirÅ‘l. Ezt nem kell megmutatni, ez amolyan szemÃ©lyes feladat. Az elsÅ‘ hÃ¡rom napon az egÃ©sztÅ‘l eltekintenek. A fÅ‘ feladat: szokni a kÃ¶rnyezetet.
>A fÅ‘ feladat: szokni azokat az erdÅ‘szÃ-n szemeket.<p>

_ Senki nem Ã¡llÃ-tja, hogy ez az egÃ©sz kÃ¶nnyÅ± lenne. Azt sem, hogy egyik naprÃ³l a mÃ¡sikra lehetne pozitÃ-v hatÃ¡st elÃ©rni. A kÃ¶rnyezetvÃ¡ltozÃ¡s mindenesetre jÃ³t szokott tenni. Itt hosszÃº tÃ¡vÃº nyugalomra kell berendezkedni._

_Kedves naplÃ³m!
>Ki gondolta, hogy valaha hajlandÃ³ leszek erre?

FelejtsÃ¼k el egymÃ¡st.

Valka vÃ¡llÃ¡n egy bagoly Ã¼l, amikor elÅ‘szÃ¶r talÃ¡lkoznak. Rozsdabarna, Ã©s meg merne eskÃ¼dni rÃ¡, hogy kÃ©k tollakat is lÃ¡t rajta. A bagoly furcsÃ¡n forgatja a fejÃ©t, ahogy rÃ¡nÃ©z aztÃ¡n lehunyja a szemeit. LÃ¡gyan huhog. Ã‰gy tÅ±nik, csalÃ¡di vonÃ¡s vÃ¡llon hordozni az Ã¡llatokat.
>Valka alkatra megegyezik a fiÃ¡val, ha lehet, mÃ©g tÃ¶rÃ©kenyebbnek lÃ¡tszik. Ugyanolyan egyenes vÃ¡llal mozdul akkor is, mikor a madÃ¡r nem Ã¼l rajta. A szemei, a haja, a bÅ‘re, mind-mind olyan, mintha belefakult volna az Ã©letbe, a napfÃ©nybe. Mintha halvÃ¡nyodna,

mintha el akarna tÅ±nni. A kutyÃ¡k ragyogÃ³ szemmel figyelik minden mozdulatÃ¡t. A bagoly a vÃ¡llÃ¡n. A lovak az istÃ¡llÃ³ban, Ã¶sszesen hat, mind kidugja a fejÃ©t, amikor arra jÃ¡r.
SÃ©tÃ¡lni mennek a karÃ¡m feletti Ã¶svÃ©nyek egyikÃ©n, szÃ©p lassan elmarad mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k a hÃ¡z, csak az erdÅ‘ neszei, Ã©s a MÃ¡zli nevÅ± kutya a nyomukban. Nem igazÃ¡n beszÃ©lgetnek, a csendet hallgatjÃ¡k. Valka talÃ¡n az Å‘ csendjÃ©t. Nem tudja eldÃ¶nteni.
>Patak rohan vÃ©gig elÅ‘ttÃ¼k, kis hÃ-d Ã¡ll rajta, nem lÃ©pnek rÃ¡. Isznak a vÃ-zbÅ‘l, tiszta Ã-ze van, nem olyan palackozott mÅ±anyag Ã-zÅ±, ilyen lehet a termÃ©szet.
- Soha nem gondoltam, hogy valaha patakbÃ³l fogok inni â€“ jegyzi meg felegyenesedve. A tenyerÃ©t fordÃ-tja a MÃ¡zli nevÅ± kutya felÃ©, lassan kinyÃºjtja a kezÃ©t. Valka mutatta korÃ¡bban, hogy kell szavak nÃ©lkÃ¼l hÃ-vni. A kutya megnyalja a kezÃ©t, majd Ãºgy fordul, hogy megsimogathassa a nyakÃ¡t. A kutya figyel rÃ¡. Å• most pÃ¡ciens, akin segÃ-tenie kell, ezÃ©rt egyetlen felesleges mozdulatot sem tesz, nehogy elriassza. Hogy jelezze, nem Ã¡rtalmas, hogy lÃ¡tsszon, puha, szeretnivalÃ³ Ã©s erÅ‘s. MegbÃ-zhat benne. Valka figyel rÃ¡. Most egÃ©szen erÅ‘snek tÅ±nik. â€“ Sosem voltam termÃ©szetjÃ¡rÃ³ â€“ fÅ±zi hozzÃ¡.
>A termÃ©szet: gazok, fÃ¡k a kertben, amit senki nem gondoz.
- Azt sem tudtam, hogy egyÃ¡ltalÃ¡n van mÃ©g hely, ahol lehet inni a patakbÃ³l.

_KÃ©sÅ‘bb kijÃ¶hetsz vele is. Nem fogja hagyni, hogy elkÃ³szÃ¡lj; jelezni fog, ha arra mennÃ©l, amerre nem kellene. Ha rosszul lennÃ©l, ha bÃ¡rmi baj lenne, mondd neki: _segÃ-tsÃ©g, _Ã©s Å‘ jelezni fog nekÃ¼nk, a pÃ¡rja biztosan meghallja majd, Ã©s jÃ¶vÃ¼nk, amint tudunk. Vagy mÃ©g annÃ¡l is gyorsabban._

Az Ã¡gy Ã©s a villanykapcsolÃ³, valamint a fÃ¼rdÅ‘szobÃ¡ban a villanykapcsolÃ³ Ã©s a csap mellett, gombok vannak. A kÃ³rhÃ¡zi nÅ‘vÃ©rhÃ-vÃ³k mintÃ¡jÃ¡ra, ha valaki rosszul lenne Ã©jszaka, vagy amikor a szobÃ¡jÃ¡ban van. EgÃ©sz Ã©jjel Ã¼gyel egy szakkÃ©pzett nÅ‘vÃ©r Ã©s egÃ©sz nap van orvos a hÃ¡zban. Mindenkivel elÅ‘re egyeztetik, hogyan jelentkezett eddig a fantomfÃ¡jdalom, milyen tÃ¼netek kÃ-sÃ©rtÃ©k, befolyÃ¡solja-e valami, mit szed rÃ¡ Ã©s azt meddig lehet fokozni. A gombok halovÃ¡nyan izzanak a sÃ¶tÃ©tben, Ã©ppen csak annyira, hogy azonnal ki lehessen szÃºrni Å‘ket.

>Ã•lmatlan Ã©jszakÃ¡kon a gombok kikacagjÃ¡k.<p>

Csendes este, itt Ãºgy tÅ±nik a vilÃ¡gon senki nem csap zajt, minden egyes perc a pihenÃ©sÃ©. LeÃ©r a konyhÃ¡ba, arra szÃ¡mÃ-t, sÃ¶tÃ©t van, de Ã©gnek a villanyok. Hiccup tÃ©rÃ¼l-fordul a pult Ã©s a villanysÃ¼tÅ‘ kÃ¶zÃ¶tt. Halkan dÃºdol, fejhallgatÃ³ van a nyakÃ¡ban, nem ismeri a dalt, ami kiszÅ±rÅ‘dik. MegÃ¡ll az ajtÃ³ban a kÃ¼szÃ¶bÃ¶n, Ã©s csak nÃ©zi.
>RÃ¶vid ujjÃº pÃ³lÃ³ Ã©s egy hosszÃº pizsamanadrÃ¡g, a bal lÃ¡bÃ¡n felgyÅ±rve lÃ¡bszÃ¡rkÃ¶zÃ©pig, talÃ¡n, hogy ne lÃ©pjen rÃ¡ a szÃ¡rÃ¡ra. A fejhallgatÃ³hoz nem tartozik vezetÃ©k, a mobiltelefonja a pulton van. MezÃ-tlÃ¡b van. A haja mÃ©g vizes. A pÃ³lÃ³ nagy rÃ¡. Teljesen elmerÃ¼l abban, amit csinÃ¡l. Nem akarja megzavarni.
MÃ©gis, hirtelen mozdulattal perdÃ¼l felÃ©.
>- Oh? Szi-szia â€“ szÃ³lal meg Ã©s az egÃ©sz Ã¡brÃ¡zatÃ¡rÃ³l sÃ¼t a rajtakapottsÃ¡g. â€“ MiÃ³ta Ã¡csorogsz ott?
- Egy... ideje.
>- Au. Ã‰n meg itt tÃ¡ncikÃ¡lok. â€“ Zavartan a hajÃ¡ba tÃºr.
- Mi a menÃ¼? â€“ kÃ©rdi bÃ¡rmifÃ©le vÃ¡lasz helyett.
>- ZÃ¶ldsÃ©ges rÃ¡ntotta. Nem valami fejedelmi, de nÃ©ha csak elfelejtek olyasmiket, hogy hÃ©tkor vacsora, Ã©s elrÃ¶ppen a fÃ©l Ã©jjel, hogy Ã©szre sem veszem. Megosztom veled, ha kÃ©rsz â€“ mondja

lelkesen.
- Elfogadom â€“ hagyja rÃ¡, mire a fiÃº arca felragyog.

>BeszÃ©lgetnek a vacsora felett, a mosogatÃ¡s felett, aztÃ¡n kÃ©t bÃ¶gre tea felett a hÃ¡tsÃ³ teraszon suttogva a csillagok alatt.<p>

Gobber az a megÃ¡llÃ-thatatlan fajta, akivel ritkÃ¡n talÃ¡lkozni.

>Gobber: egy lÃ¡b Ã©s egy kar mÃ-nusz, mÃ©gis tÃ¶retlen lelkesedÃ©s Ã©s hatÃ¡rozott gondolatok. SzÅ‘ke fÃ©rfi lehetett, mÃ¡ra semmi hajjal Ã©s szÅ‘ke bajusszal, nagydarab, hirtelenkÃ©k szemekkel. ElgondolÃ¡sa szerint fontos megmozgatni a testet is. FelfelÃ© baktatnak egy hegyoldalon.
A kutyÃ¡k a csoport kÃ¶rÃ¼l szaladgÃ¡lnak, jÃ¡rÅ‘rÃ¶znek, Ã©s meg-megÃ¡llnak mindenkit bevÃ¡rni. Nem hallatszik a hangjuk Ã©s nem bÃºjnak simogatÃ¡sÃ©rt senkihez. Nem sietnek sehovÃ¡, lassan haladnak, mÃ©gis, Ãºgy tÅ±nik, mintha soha-soha nem Ã©rhetnÃ©nek fel a kilÃ¡tÃ³hoz.
>MegÃ¡ll Hiccup mellett, aki egy fÃ¡nak dÃ¶ntÃ¶tt hÃ¡ttal vesz mÃ©ly levegÅ‘ket. A homlokÃ¡n verÃ-tÃ©k. Annyira nincs meleg.
- JÃ³l vagy? â€“ kÃ©rdi halkan, mire a fiÃº felnÃ©z rÃ¡, fÃ¡radtnak tÅ±nik.

>- Csak nem pihentem ki magam. â€“ SzemrebbenÃ©s nÃ©lkÃ¼l hazudik. NyilvÃ¡nvalÃ³, hogy nem ez a problÃ©ma. A mosolya feszÃ¼lt.
- Otthon kellett volna maradnod.
>- Ja, szerintem is â€“ hagyja rÃ¡, mÃ©ly levegÅ‘t vesz, Ã©lesen fÃ¼ttyent.
MÃ¡zli visszarohan a csoporttÃ³l, idegesen felcsahol, miutÃ¡n kÃ¶rbeszaglÃ¡ssza.
>- SzÃ³lj Gobbernek â€“ mondja neki Hiccup lemondÃ³an. MÃ¡ra feladja.
A kutya torkaszakadtÃ¡bÃ³l felvonyÃ-t. Ã•gy hÃ-v segÃ-tsÃ©get.

VelÃ¼k megy haza, segÃ-t eltÃ¡mogatni Hiccupot az autÃ³hoz, aki mormog valamit az orra alatt vÃ©gig. Csak akkor marad csendben, ha fÃ¡j. Lehunyja a szemeit, majd mÃ©ly levegÅ‘t vesz Ã©s Ãºjra kezdi. Az autÃ³ban valami olyasmit mond, hogy mindig mindenki tÃºlreagÃ¡lja ha vÃ©letlenÃ¼l rosszul van. Hogy mindenki azt hiszi, cukorbÃ³l van, pedig nem. PÃ¡r pillanatig csendben van; odapillant a hÃ¡tsÃ³Ã¼lÃ©sre, Hiccup mozdulatlanul fekszik, majd hirtelen felnÃ©z, Ã©s nagy lendÃ¼lettel felÃ¼l, megkapaszkodik a vezetÅ‘Ã¼lÃ©sben.
>- De apÃ¡nak nem mondjÃ¡tok meg â€“ mondja nagyon hatÃ¡rozottan, s most mintha semmi baja nem lenne. Csak onnan lÃ¡tja, hogy fÃ¡j neki, hogy egyre erÅ‘sebben szorÃ-tja az Ã¼lÃ©st. MÃ¡r fehÃ©rednek az ujjai.
- Kicsim...
>- Tudod mi lenne akkor â€“ szÃ³l kÃ¶zbe. â€“ IdejÃ¶nne, patÃ¡liÃ¡t csapna, hogy nem tesz ez jÃ³t nekem Ã©s veszekednÃ©tek, amit utÃ¡lok. AztÃ¡n megprÃ³bÃ¡lna visszarÃ¡ngatni a vÃ¡rosba, ahol megbolondulnÃ©k. Ne mondjÃ¡tok meg neki. â€“ A vÃ©gÃ©re inkÃ¡bb kÃ©tsÃ©gbeesett kÃ©rÃ©snek hangzik, mintha fÃ©lne az eshetÅ‘sÃ©gtÅ‘l. TalÃ¡n tÃ©nyleg Ãºgy van.
>- JÃ³l van â€“ hagyja rÃ¡ Valka sÃ³hajtva. â€“ BeszÃ©lek Gobberrel.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ leheli visszafekve, Ã©s mÃ-g a hÃ¡zhoz Ã©rnek, meg sem szÃ³lal, meg sem mozdul.

Ott marad egyedÃ¼l. Valka betÃ¡mogatja a liftbe a fiÃ¡t â€“ akÃ¡rmilyen rÃ©gi hÃ¡z, akadÃ¡lymentesÃ-tve van â€“ Ã©s rÃ³la megfeledkeznek. HÃ¡t. Van ilyen.

KissÃ© hÅ±vÃ¶s, kÃ¶dpamacsos reggel, de kezdi megszokni, hogy olyan az idÅ‘, amilyen kedvet lehoz az enyhe szÃ©l a hegyek felÅ‘l. Most kÃ¶dpamacs Ã©s Ã³vatos napsugarak. A lovak nyerÃ-tÃ©se a karÃ¡m

felÅ‘l, egyenletes patadobogÃ¡s kÃ¶zeledve. A kÃ©t kutya vakkantÃ¡sa, boldog vÃ¡gtÃ¡ja a kÃ¶nnyÅ± lÃ©ptÅ±, foltos, kÃ³cos sÃ¶rÃ©nyÅ± lÃ³ mellett.
>- Te tÃ©nyleg ilyen korÃ¡n kelÅ‘ vagy? â€“ kÃ©rdi Hiccup a nyeregbÅ‘l, Ã©s elÅ‘re hajol, szinte rÃ¡fekszik a lÃ³ nyakÃ¡ra. Egyik keze eltÅ±nik a sÃ¶rÃ©ny alatt.
- Ez a csend mÃ©g mindig nagyon fura â€“ feleli megkerÃ¼lve a kÃ©rdÃ©st.
>- Ugye, szerintem is. Bemutatom SzÃ©lszaladÃ³t. MÃ©g nem talÃ¡lkoztatok.
- IgazÃ¡n... szÃ©p.
>- KÃ-vÃ¡ncsi, de nem harap.
- Ez megnyugtatÃ³ â€“ biccent. InkÃ¡bb lehajol a kutyÃ¡khoz. HÃ¡lÃ¡san fogadjÃ¡k a simogatÃ¡st.
>- Tudsz lovagolni?
- TessÃ©k? â€“ a kÃ©rdÃ©s meglepi, felegyenesedik. Hiccup a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t rÃ¡ncolja.
>- Lovagolni? â€“ mondja Ã°jra, ezÃ°ttal kÃ©tkedve, Ã³vatosan. â€“ Nem jÃ³ igÃ©t hasznÃ¡lok? Ne haragudj, nekem csak tanult nyelv az angol.
- Mi, nem, mÃ¡rmint... â€“ Belezavarodik. MegrÃ¡zza a fejÃ©t. â€“ JÃ³l mondtad. Ã‰s nem nagyon. Volt mÃ¡r rÃ¡ pÃ©lda, de az rÃ©g volt. â€“ ElÃ©g rÃ©g, hogy egy Ã©lettel ezelÅ‘ttinek tÅ±njÃ¶n. ElÃ©g rÃ©g, hogy megfeledkezzen rÃ³la. Hogy ne is legyen fontos.

>Hiccup felÃ© nyÃºjtja az egyik kezÃ©t.
- Akarsz jÃ¶nni? Megmutatom a hegyoldalt. VisszaÃ©rÃ¼nk reggelire.

Hiccup hÃ¡trÃ©bb hÃºzÃ³dik a nyeregben. Elmondja, mit is kÃ©ne csinÃ¡lnia, hogy fent legyen a nyeregben, elÅ‘tte, nem mÃ¶gÃ¶tte. FÃ©l karral nem tudna benne kapaszkodni, nem tudnÃ¡ tartani az egyensÃºlyt. ElÅ‘tte kell Ã¼lnie, de talÃ¡n Hiccupnak is Ã©ppen elÃ©g nehÃ©z lehet felkÃ¡szÃ¡lÃ³dni a lÃ³ra, Ã©s inkÃ¡bb nem akar lemÃ¡szni rÃ³la, hogy megint fel kelljen Ã¼lni.
>SzÃ³val jobb lÃ¡b a jobb kengyelben. Megkapaszkodik a nyeregkÃ¡pÃ¡ban. LendÃ¼let, felhÃºzza magÃ¡t, felegyenesedik. FÃ©lig a lÃ³nak, fÃ©lig Hiccupnak dÅ‘l.
- Nyugalom, megy ez â€“ mondja halkan a fiÃº. â€“ Semmi baj, nem lesz semmi baj. â€“ Mintha tÃ¶kÃ©letes kontroll alatt tartana mindent. Mintha pontosan tudnÃ¡, mit csinÃ¡l. Ã•tkarolja a derekÃ¡t. â€“ ElbÃ-rlak, ne izgulj â€“ nyugtatja. â€“ Vagy mindketten leborulunk vagy egyikÃ¼nk sem.

>MÃ©ly levegÅ‘. Ã•tlendÃ-ti a bal lÃ¡bÃ¡t a lÃ³ feje felett, az szinte azonos mozdulattal hajtja kissÃ© lejjebb a fejÃ©t. A bal lÃ¡ba a semmit tapodja. Persze, Hiccupnak is tartania kell magÃ¡t valahogy. Az eredmÃ©ny, hogy a nyeregbe huppan. â€“ Mondtam, hogy rendben lesz! â€“ nevet fel mÃ¶gÃ¶tte.
Kengyelt cserÃ©lnek: Hiccupnak a bal oldal valÃ³jÃ¡ban nem kell, SzÃ©lszaladÃ³ tudja, hogy az a lÃ¡ba nem mond neki semmit. Ã•gy kÃ©nyelmesebb tartani magÃ¡t.

>Elindulnak.<p>

_Dean mondta, hogy kell valami, amit csinÃ¡lhatok. Bent Ã¼lÅ‘s hobbim volt csak, bezÃ¡rkÃ³zÃ¡s, sehovÃ¡ nem mentem, ha nem volt muszÃ¡j. ApÃ¡m szinte Ã¶rÃ¼lt neki. Mert bent a szobÃ¡ban nem eshet bajom. GyÅ±lÃ¶ltem az egÃ©szet, olyan volt, mintha be lennÃ©k zÃ¡rva. LeginkÃ¡bb a magam alkotta korlÃ¡tok kÃ¶zÃ©. Anya kivitt egyszer lovagolni, tudod Å‘ etolÃ³gus volt amÃºgy, Ã¡llatviselkedÃ©s kutatÃ³, a sarkkÃ¶rÃ¶n pingvinezett meg jegesmedvÃ©ket keresgÃ©lt Ã©szakon, Ã©s hÃºsz Ã©vig nem is lÃ¡ttam valami sokat. AztÃ¡n egyszer csak hazajÃ¶tt, Ã©s Ã¡tkÃ©pezte magÃ¡t, mert segÃ-teni akart nekem. SzÃ³val paciztunk nÃ©hÃ¡nyszor. ElÅ‘szÃ¶r megijesztett Ã-gy... minden. Minden az Ã©g vilÃ¡gon. A tÃ©r, a csend, a szÃ©l, hogy vannak ilyenek. Hogy nem abban az Ã¡tkozott szobÃ¡ban vagyok, ahol mindenrÅ‘l pontosan tudom, micsoda, hogy hol van, hogy csak kÃ©t

lÃ©pÃ©s. Megijesztett, hogy nincs kapaszkodÃ³m. Gyakorlatilag tudtam jÃ¡rni, de mÃ©gsem. HÃ¡t. KÃ©nytelen voltam nekiveselkedni megint.

>Akkor barÃ¡tkoztam Ã¶ssze SzÃ©lszaladÃ³val. SzegÃ©nynek nagyon sok tÃ¼relme kellett hozzÃ¡m. Rengeteg. Ã‰s egyszer csak mÃ¡r kijÃ¡rtam amikor anya nem volt itthon, vagy nem volt ideje, Ã©s nem kellettek kapaszkodÃ³k.
Anya kÃ¶zel akar maradni a termÃ©szethez. Valahogy nem most kÃ©ne Ã©lnie, bÅ‘ven elboldogulna ezer Ã©vvel ezelÅ‘tt is. SzÃ³val elÅ‘tte kÃ-nlÃ³dtam Ã¶t Ã©vig, aztÃ¡n egy Ã©v alatt rendbe jÃ¶ttem. Van miÃ©rt felkelnem reggel, mert SzÃ©lszaladÃ³ Ã©hes maradna nÃ©lkÃ¼lem. Nem lenne aki elszaladgÃ¡l vele. Az elÅ‘zÅ‘ gazdÃ¡ja nem foglalkozott vele ennyit.
>EzÃ©rt vagyunk itt. PrÃ³bÃ¡lunk segÃ-teni, hogy mindenki talÃ¡ljon valamit, ami miatt akkor is felkelhet reggel, ha hazament innen. Tudjuk, hogy nehÃ©z, tudom, magamtÃ³l tudom, hogy elÃ©g volt egy aprÃ³ szoba is a belvÃ¡rosban, Ã©s most ha csak rÃ¡gondolok rosszul vagyok, Ã©s csak szeretnÃ©m, hogy aki azt mondja, segÃ-tsÃ¼nk neki, szÃ³val szeretnÃ©m, ha kijÃ¶nne a kis szobÃ¡jÃ¡bÃ³l Ã©s kÃ¶rÃ¼lnÃ©zne a vilÃ¡gban, hogy mennyi minden van ami miatt Ã©rdemes nÃ©ha egy kicsit... nem is tudom, Ã°gy igazÃ¡n Ã©lni.

Arra tartanak, amerre ValkÃ¡val sÃ©tÃ¡lt elsÅ‘ nap. Ã•tdobognak a fahÃ-don, az egyik kutya â€“ most SzelÃ-d â€“ kocog utÃ¡nuk, Ã©s kaptatÃ³ jÃ¶n. SzÃ©lszaladÃ³ vÃ¡gtat, nem gyorsan, Ã©s ez az Ã¼tem egyszerÅ±, egy idÅ‘ utÃ¡n, amikor megszokja, mÃ¡r nem is feszÃ¼l olyan gÃ¶rcsÃ¶sen. Kezdi Ã©lvezni valahol. Meg tudnÃ¡ szokni, ha eddig nem sikerÃ¼lt. Ketten a fÃ©lhomÃ¡lyos erdÅ‘ben, plusz-mÃ-nusz kutya meg lÃ³, Ã©redÅ‘ madarak hangja.
>Hiccup karjai a dereka mellett. Biztosan tartja a lovat Ã©s Å‘t is, mintha nem elÅ‘szÃ¶r csinÃ¡lna ilyesmit. Nem gondol bele.<p>

Hirtelen Ã©r vÃ©get az erdÅ‘. MÃ©g mindig emelkedik az Ã¶svÃ©ny, de megÃ¡llnak. A lÃ³ megfordul velÃ¼k, Ã©s lÃ¡tszik az egÃ©sz vÃ¶lgy, ahol a hÃ¡z van. Enyhe kÃ¶d Ã°szik alattuk, a nap lassankÃ©nt kiemelkedik a hegyek kÃ¶zÃ¼l, aranylÃ³ reggel, sÃ¡padtfehÃ©rbe csomagolva, homÃ¡lyos zÃ¶ldben Ã¡ll a hÃ¡z. Innen jÃ¡tÃ©khÃ¡zikÃ³nak tetszik. LÃ¡tszik a bekÃ¶tÅ‘Ã°t, amin vÃ©gigsÃ©tÃ¡ltak az esÅ‘ben. RÃ©gi platÃ³s autÃ³ zÃ¶tyÃ¶g rajta vÃ©gig. Gobber jÃ¶n reggelit kÃ©szÃ-teni nekik. LÃ¡tszik a vÃ¡ros, bÃ¡r csak fÃ©lig, egy mÃ¡sik domborulat takarÃ¡sÃ¡ban. AprÃ³cska hÃ¡z-pettyek, Ã¶sszehÅ‘zÃ³dva a szomszÃ©d vÃ¶lgyben. FelettÃ¼k a fÃ¡tyolfelhÅ‘s kÃ©k Ã©g.
>Harmatos illatok a levegÅ‘ben.
BÃ°jjunk ki a szobÃ¡bÃ³l.

A karÃ¡m mellett lÃ©ptetnek, mikor egy lÃ¡thatatlan jelre a lÃ³ megÃ¡ll. Hiccup ficereg mÃ¶gÃ¶tte. KihÃ°zza a lÃ¡bÃ¡t a kengyelbÅ‘l, egÃ©szen hÃ¡tra hÃ°zÃ³dik.
>- Csak nyugodtan â€“ suttogja, Ã©s hopp, mÃ¡r nincs is ott mÃ¶gÃ¶tte. Szinte hÅ±vÃ¶s van. Szinte utÃ¡na mozdulna. Ne hagyja itt Ã-gy. SzÃ©lszaladÃ³ Ã¡ll nyugodtan.
- Szedj le innen â€“ morogja azonnal.
>- Ha komolyan gondolod, leszÃ¡llhatsz â€“ feleli. Mert itt minden Ã°gy mÅ±kÃ¶dik: azt mondod, nem, Ã©s nem tÃ¶rtÃ©nik meg. TÃ°l idilli. â€“ De ha gondolod, behozhatod SzÃ©lszaladÃ³t az istÃ¡llÃ³ig Ã-gy.
>A lÃ³ prÃ¼szkÃ¶l. Meg sem moccan. TÃ¼relmes. Figyel Hiccupra, vÃ©gsÅ‘ soron azt teszi, amit Å‘ mond neki, de figyel rÃ¡ is.
- OkÃ©. OkÃ©. SzÃ³val, mit csinÃ¡ljak?
>- Finoman szorÃ-tsd meg a tÃ©rdeiddel.
- Az mit jelent, hogy finoman?

>- Ne izgulj, nem ugrik meg alattad. Tudja, hogy meg vagy egy kicsit ijedve. Csak prÃ³bÃ¡ld meg â€“ biztatja, Ã©s veszÃ-teni valÃ³ja nem akad. SzÃ©lszaladÃ³ megteszi azt a kÃ©t lÃ©pÃ©st, ami kÃ¶zte meg a fiÃº kÃ¶zt van. â€“ Ez az, Ã¼gyesek vagytok. â€“ A lÃ³ orrÃ¡ra simÃ-tja a kezÃ©t Ã©s elmosolyodva hÃ¡trÃ¡l pÃ¡r lÃ©pÃ©st. SzÃ©lszaladÃ³ valÃ³szÃ-nÅ±leg mÃ¡r ismeri a jÃ¡tÃ©kot. TalÃ¡n unja is egy kicsit, de amikor megint jelt ad, engedelmesen lÃ©pdel.
NyÃ-lik a kapu, belÃ©pnek rajta, csukÃ³dik halk kattanÃ¡ssal. A lÃ³ az istÃ¡llÃ³ig megy, ott megÃ¡ll Ã©s vÃ¡rakozik, talÃ¡n, hogy kell-e mÃ©g valamit tennie.
>- LÃ¡tod, nem is volt nehÃ©z. â€“ Hiccup mosolyog, segÃ-t leszÃ¡llni. Jobb a fÃ¶ldet Ã©rezni a talpa alatt.
Gobber kikiÃ¡lt, hogy reggeli, Hiccup vissza, hogy nemsokÃ¡ra megy.
>Ã‰s elkocog a lÃ³val. SzelÃ-d az ajtÃ³ig kÃ¶veti, majd elÃ¼get Å‘ is. MÃ¡r fÃ¡radt a nap tovÃ¡bbi rÃ©szÃ©hez.<p>

Kedves naplÃ³m.

Mi van ha ez a hely nem akarja, hogy elmenjek. Valka azt mondta, Ã©rzi az ember, ha elÃ©g, ha kÃ©sz tÃ¡vozni, de egy hÃ³nap Ã©s semmi. Azt Ã©rzem inkÃ¡bb, hogy Ã¶rÃ¶kre maradnÃ©k. HovÃ¡ a fenÃ©be mennÃ©k mÃ©gis. Vissza biztosan nem. MÃ©g mindig baromsÃ¡g naplÃ³t Ã-rni remÃ©lem mindenki tudja.

Az elsÅ‘, amiÃ³ta itt van: hazatelefonÃ¡l. Persze nem veszik fel. Mindenkinek jobb, hogy nem kell Å‘t pÃ¡tyolgatni. MÃ©gis mit gondol. MÃ©gis kit akar becsapni.

Gobber szervezi a kimozdulÃ³s programokat. KÃ©t napja Ã¡ll a levegÅ‘ a vÃ¶lgyben, levÃ©l sem rezzen Ã©s iszonyatos meleg van, hÃ¡t felpakolja Å‘ket a lovaskocsira, _szÃ-vunk egy kis friss levegÅ‘t, _ezzel irÃ¡ny a hegy mÃ¶gÃ¶tti tÃ³part. Az Ã¤t megkerÃ¼li az egÃ©sz hegyet, vÃ¶lgybÅ‘l vÃ¶lgybe halad, alig kis szintkÃ¼lÃ¶nbsÃ©gekkel.

>Hiccup a kocsi mÃ¶gÃ¶tt Ã¼get a tarka lovon. FÃ©lig a lÃ³ nyakÃ¡ra dÅ‘lve beszÃ©lget az Ã¤j lÃ¡nnyal, aki csak kÃ©t napja Ã©rkezett. VÃ¶rÃ¶s hajÃº, zÃ¶ld szemÅ±. A jobb lÃ¡bfeje hiÃ¡nyzik. SÃ-baleset, ha jÃ³l hallotta. Biztosan van kÃ¶zÃ¶s tÃ©mÃ¡juk.
ElfordÃ-tja a tekintetÃ©t.

A tÃ³: sima felÃ¼let, Ã©s itt jÃ¡r a levegÅ‘, kellemes felÃ¼dÃ¼lÃ©s.

>Nem biztos benne, hogy bele akar menni a vÃ-zbe.
Persze, pontosan tudja, hogy ennek most ez a cÃ©lja, fÃ¼rdÅ‘ruhÃ¡ra vetkÅ‘zni. Maguk kÃ¶zt vannak. Mindenkinek ugyanaz a problÃ©mÃ¡ja magÃ¡val.
>Na persze Hiccup kivÃ©telt kÃ©pez nagyjÃ¡bÃ³l az Ã¶sszes valaha volt halmazban amibe megprÃ³bÃ¡ljÃ¡k beleilleszteni. SzÃ©lszaladÃ³val nyereg nÃ©lkÃ¼l vÃ¡gtatnak a vÃ-zbe, permet repÃ¼l szÃ©t a patÃ¡k alÃ³l, Hiccup mÃ©g ruhÃ¡ban van. Nem zavartatja magÃ¡t, nyakig merÃ¼l a vÃ-zbe, tempÃ³zik pÃ¡rat, majd kibaktatnak. Ã‰szreveszi, hogy a mÅ±lÃ¡bat kint hagyta, talÃ¡n tÃºl nehÃ©z volna, hogy Ã¤sszon vele. Visszakocognak a tÃ¡borhoz, kiterÃ-ti a vizes ruhÃ¡it Ã©s nyargalnak is vissza.
VÃ©gÃ¼l elkezdenek a vÃ-z felÃ© szÃ¡llingÃ³zni azok, akiknek tÃºlsÃ¡gosan melegÃ¼k van. Akiket megihletett a fiÃº bohÃ³ckodÃ¡sa. Akik jobban vannak, mint Å‘.
>Gobber mindenkit noszogat, hogy egy kis napfÃ©nytÅ‘l senkinek nem lesz bÃ¡ntÃ³dÃ¡sa.
A homoksÃ¡von tÃºl kÃ©t oldalt sziklÃ¡s a part, mintha errÅ‘l a helyrÅ‘l direkt hordtÃ¡k volna el a kÃ¶veket. Eloldalog a sziklÃ¡khoz, belelÃ³gatja a lÃ¡bÃ¡t a vÃ-zbe. Napozik. Lehetne most tengerparton. Elkalandozik.

Valaki lefrÃ¶cskÃ¶li. Megrezzen. Hiccup mosolyog rÃ¡, majd megkapaszkodik mellette, a vÃ¡llai ki vannak a vÃ-zbÅ‘l. Tele szeplÅ‘vel.
>- Te nem jÃ¶ssz be? â€“ MegrÃ¡zza a fejÃ©t.
- Nem igazÃ¡n az Ã©n mÅ±fajom â€“ teszi hozzÃ¡.
>A zÃ¶ld szemek figyelik egy ideig. Nem tudja nem nÃ©zni Å‘ket.
- SegÃ-tesz? â€“ kÃ©rdezi vÃ©gÃ¼l, Ã©s odanyÃºjtja az egyik kezÃ©t. TalÃ¡n nincs is szÃ¼ksÃ©ge rÃ¡, mert egy pillanat mÃºlva mellÃ© huppan a sziklÃ¡ra. Az ujjaik mÃ©g Ã¶sszefÅ±zve. A bÅ‘re tÃ³vÃ-z-hideg. AztÃ¡n csak nyÃºjtÃ³zik egyet Ã©s elfekszik a meleg sziklÃ¡n.
>Å• persze nem takarja magÃ¡t.<p>

Megmutat magÃ¡bÃ³l mindent.

- A lovad nem fog elkÃ³borolni egyedÃ¼l? â€“ Csak azÃ©rt kÃ©rdez, mert hallani akarja a hangjÃ¡t. Nem jÃ³, ha csendben van. Szereti hallgatni. Az Ã¡llatokrÃ³l szeretettel beszÃ©l. KÃ¶tÅ‘dik hozzÃ¡juk.

>- Ugyan, ismeri a kÃ¶rnyÃ©ket, hazatalÃ¡l, ha akar. De nem megy nÃ©lkÃ¼lem sehovÃ¡. Ã•ltalÃ¡ban. Szerintem tudja, hogy nÃ©lkÃ¼le nem jutnÃ©k haza. MeglepÅ‘dnÃ©l, milyen okos. ApÃ¡m soha nem hiszi el, ha ezt mondom. Szerinte az Ã¡llatok csak Ã¡llatok. Nem Ã©reznek. Nem gondolkodnak.
- Nem vagytok jÃ³ban. â€“ KijelentÃ©s. Hiccup mÃ©g fektÃ©ben is megvonja a vÃ¡llait.
>- Nem vagyunk sehogy. MÃ¡rmint ritkÃ¡n beszÃ©lÃ¼nk. â€“ Tart egy kis szÃ¼netet, talÃ¡n, hogy Å‘ kÃ¶zbe szÃ³lhasson, hogy lezÃ¡rhassa a beszÃ©lgetÃ©st egy ahÃ¡val, de persze nem teszi. Hiccup folytatja. â€“ AzÃ³ta kicsit jobb, hogy nem lakok ott. Valahogy sosem volt kÃ¶zÃ¶s nevezÅ‘nk. Mindig Ã¡tellenes dolgokat szerettÃ¼nk vagy akartunk. Azt akarta, hogy kÃ¶vessem a pÃ¡lyÃ¡jÃ¡n. Elkezdtem az egyetemet, de abbahagytam, amikor anyÃ¡val elkezdtÃ¼k rendbe rakni a hÃ¡zat. Nem szerettem, nem Ã©rdekelt. TalÃ¡n sosem fogja Ã©szrevenni, hogy Ã©n nem Å‘ vagyok. Annyira meg akar vÃ©deni, annyira meg akart vÃ©deni mindig, hogy vÃ©gÃ¼l szÃ¡ndÃ©kosan csinÃ¡ltam olyan dolgokat, amiktÅ‘l tÃ¡vol akart tartani, amik a legvadabb elkÃ©pzelÃ©seit is felÃ¼lmÃºltÃ¡k. Nem tÃºl fantÃ¡ziadÃºs ember. Ebben nem hasonlÃ-tunk. â€“ Halkan felnevet. â€“ Unalmas lehet mindig engem hallgatnod. Hagynom kÃ©ne, hogy magaddal foglalkozz.
- Szeretem hallgatni, amit mondasz â€“ vallja be kis csend utÃ¡n. â€“ Ã‰n sosem csinÃ¡ltam semmi Ã©rdekeset.
>KÃ¶zelgÅ‘ autÃ³ hangjÃ¡t halljÃ¡k, felporzik az Ãºt, amin Å‘k is jÃ¶ttek.
- Na tessÃ©k, csak emlÃ-teni kellett apÃ¡mat. Megyek, kÃ¶szÃ¶nÃ¶k neki. â€“ Ezzel visszacsobban a vÃ-zbe, rÃ¡mosolyog mÃ©g, fÃ¼ttyent a lÃ³nak, az felnyerÃ-t Ã©s odamegy hozzÃ¡, nem sokkal a part elÅ‘tt talÃ¡lkoznak, Hiccup mÃ©g Ã©ppen fel tud rÃ¡ mÃ¡szni. KiÃ¼getnek a lovaskocsihoz, a fiÃº eltÅ±nik Ãºgy kÃ©t percre, aztÃ¡n nyakÃ¡ba dobva a szÃ¡raz pÃ³lÃ³jÃ¡t odakocog az Ã¶svÃ©ny vÃ©gÃ©hez.

>EzÃ¼stszÃ-n autÃ³. Hatalmas. GyÃ¶nyÃ¶rÅ±, de nem illik a kÃ©phez.
Hiccup apja: hatalmas ember, rengeteg hajjal Ã©s szakÃ¡llal Ã©s bajusszal. TekintÃ©lyt parancsolÃ³. IjesztÅ‘ egy kicsit, mÃ©g Ã-gy tÃ¡volrÃ³l is.
>BeszÃ©lgetnek. Hiccup, Gobber meg Å‘. VÃ©gÃ¼l a fiÃº otthagyja Å‘ket, a tÃ³ba vezeti a mÃ¡sik kÃ©t lovat a kocsi elÅ‘l, pancsol velÃ¼k egy kicsit, visszaviszi Å‘ket, az erdÅ‘ Ã¡rnyÃ©kÃ¡ban elkezdi kifÃ©sÃ¼lni az Ã¶sszegubancolÃ³dott sÃ¶rÃ©nyeket.
TovÃ¡bbra is a kÃ©t fÃ©rfit nÃ©zi.

_HelÃ³, Thaddeus Daydream vagyok. Szerelmes vagyok a fiÃ¡ba. Nem tudnÃ©k neki mÃ¡st adni magamon kÃ-vÃ¼l.
>FelejtsÃ¼k el. HÃ¼lyesÃ©g kÃ©t katasztrÃ³fa egy Ã©letbe.

Deannel beszÃ©lget. Dean puhatolÃ³zik. A csalÃ¡djÃ¡rÃ³l kÃ©rdez. Nem akar rÃ³la beszÃ©lni â€“ soha nem akar rÃ³la beszÃ©lni. EgÃ©sz egyszerÅ±en azÃ©rt, mert nincs mirÅ‘l. Az emberek nem Ã©rtik ezt. Az emberek azt hiszik, ha van valami, amirÅ‘l lehet beszÃ©lni az a csalÃ¡d. Ha rossz, azÃ©rt. Ha jÃ³, azÃ©rt. Hogy apÃ¡m Ã-gy jÃ¡rt. Hogy a hÃºgom fÃ©rje. SzÃ³val csak nem Ã©rtik.

UtÃ¡na csak fekszik az Ã¡gyÃ¡n, arccal a pÃ¡rnÃ¡ban. Visszatartja a lÃ©legzetÃ©t. Egy perc, kettÅ‘. MÃ©ly levegÅ‘. Csak nem halhat pont ide. Egy csomÃ³ kedves ember talÃ¡n szomorÃº lenne miatta. Csak ki kell talÃ¡lnia valamit. MuszÃ¡j. Csak olyan nehÃ©z â€“ rettenetesen.

- Thad? â€“ KopogÃ¡s az ajtÃ³n. Halk, visszafogott hang. Kattan a kilincs, de az ajtÃ³ csak rÃ©snyire nyÃ-lik. â€“ KÃ©rlek, csak annyit mondj meg, hogy jÃ³l vagy-e. Nem akarlak zavarni, tÃ©nyleg. â€“ Csendes, szinte suttog. â€“ Thad? Figyelj, aggÃ³dunk, kÃ©t napja nem voltÃ¡l lent.
>KÃ©t nap? Nem is tÅ±nt annyinak. Aludt. NÃ©ha kiment mosdÃ³ra.
Hiccup sÃ³hajt.
>- O-okÃ©. Bemegyek. Most szÃ³lj, ha nem akarod. â€“ MÃ©gis megÃ¡ll az ajtÃ³ban. Mintha azt vÃ¡rnÃ¡, hogy elkÃ¼ldje. Nem igazÃ¡n akarja elkÃ¼ldeni. Olyan Ã©rzÃ©s a felbukkanÃ¡sa, mintha valakinek szÃ¡mÃ-tana.
- TÃ©nyleg kÃ©t napja? â€“ kÃ©rdezi, mire Hiccup megkÃ¶nnyebbÃ¼lten felsÃ³hajt.
>- Ã–tven Ã³rÃ¡ja. Dean lÃ¡tott utoljÃ¡ra. Azt mondtad neki, feljÃ¶ssz pihenni â€“ mondja, Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©p. ArrÃ©bb hÃºzza a fÃ¼ggÃ¶nyt. DÃ©lelÅ‘tti napfÃ©ny. KisÃ¶pri a hajÃ¡t a szemÃ©bÅ‘l. Ã“vatos mozdulat. A csuklÃ³jÃ¡ra simÃ-tja kÃ©t ujjÃ¡t.
- Nem haldoklom, okÃ©?
>- SzeretnÃ©m az eshetÅ‘sÃ©get kizÃ¡rni â€“ jelenti ki. TÃºl komoly.
- HÃ©. JÃ³l vagyok.
>- Ezt remÃ©ltem â€“ biccent. Elfordul, a hÅ±tÅ‘hÃ¶z lÃ©p. Egy Ã¼veg bontott vÃ-z, tÃ¶bb mint fele megvan. Lecsavarja a kupakot, odanyÃºjtja neki. Engedelmesen iszik pÃ¡r kortyot. MeglepÅ‘en jÃ³l esik. â€“ Csak nem szeretnÃ©m, hogy kiszÃ¡radj. SzÃ¼ksÃ©ged van valamire?
_RÃ¡d.
>Majdnem felnevet.
>- SzeretnÃ©d, hogy elmenjek? â€“ kÃ©rdezi. Mintha tudnÃ¡, hogy jobb lenne, ha maradna.
- Nem.
>LeÃ¼l az Ã¡gy mellÃ©. Ã•tkarolja a jobb tÃ©rdÃ©t.
- SzÃ³val Dean? â€“ Csak bÃ³lint. â€“ Felkavart, mi? Ahhoz nagyon Ã©rt. BelenyÃºlni abba, ami nagyon fÃ¡j. KÃ©sÅ‘bb jobb lesz, hidd el.
>- Mi vÃ¡ltozik? â€“ A kÃ©rdÃ©s csak kibukik. KeserÅ± Ã-zt hagy maga utÃ¡n.
- A hozzÃ¡Ã¡llÃ¡sod. LegalÃ¡bbis nÃ¡lam ez volt.
>- HozzÃ¡Ã¡llÃ¡s, mihez?
- Az ÃºjrakezdÃ©shez.
>- Ãšjrakezdés â€“ suttogja. â€“ Soha nem kezdtem el semmit. Ha Ãºgy vesszÃ¼k, nem veszÃ-tettem semmit. HÃ¡t egy fÃ©l kart igen, de mÃ¡st nem nagyon.
- Hogy Ã©rted? â€“ A kÃ©rdÃ©se Å‘szintÃ©nek tÅ±nik. Nem gÃºnyosnak, nem igazÃ¡n Ã©rtetlenkedÅ‘nek.
>Nagy levegÅ‘t vesz.
AztÃ¡n mÃ©g egyet. HosszÃºra nyÃºlik a csend, Ã©s nem akarÃ³dzik megszÃ³lalnia. VÃ©gÃ¼l csak annyi:
>- Szerintem nem akarod hallani.
- Vagy csak te nem akarod elmondani? TegyÃ¼nk egy prÃ³bÃ¡t â€“ ajÃ¡nlja fel nyugodtan. â€“ Ã‰n figyelek.

Ã‰n... Ã¡rva vagyok. AmiÃ³ta az eszemet tudom. NÃ©ha voltak nevelÅ‘szÃ¼leim, de valahogy mindig visszakeveredtem oda, ahonnan indultam. Ã‰s jÃ¶tt az a nÅ‘. MagÃ¡val vitt, rengeteg gyerek Ã©lt a hÃ¡zÃ¡ban. Azt kellett tennÃ¼nk, amit mond, kÃ¼lÃ¶nben mehettÃ¼nk vissza az Ã¡rvahÃ¡zba. Egy fokkal mÃ©g mindig jobb volt. TalÃ¡n. De fÃ©ltÃ¼nk tÅ‘le. Direkt csinÃ¡lta. Mindenki, aki tehette, menekÃ¼lt, amint nagykorÃº lett. Volt munkÃ¡m, Ã©s Ãºgy tÅ±nt, pÃ¡r hÃ³nap Ã©s vehetek valahol egy sajÃ¡t lakÃ¡st, Ã©s egÃ©szen Ãºj lehetett volna minden. TalÃ¡n jelentkeztem volna egyetemre is kÃ©sÅ‘bb. AztÃ¡n egy vasbetongerenda rÃ¡esett a karomra. Munkahelyi baleset. A fÅ‘nÃ¶kÃ¶m Å‘szintÃ©n sajnÃ¡lta a dolgot, de nem tudta a vÃ©gtelensÃ©gig fizetni a kÃ³rhÃ¡zi szÃ¡mlÃ¡kat kÃ¡rpÃ³tlÃ¡sul, Ãºgyhogy oda a spÃ³rolt pÃ©nzem. Vissza nem megyek az biztos. Majd kÃ©rek egy jegyet a legkÃ¶zelebbi nagyvÃ¡rosig ha innen elmegyek Ã©s majd lesz valami.

Alig veszi Ã©szre, hogy reszket, hogy kapkodja a levegÅ‘t. A szÃ-ve hevesen ver, felzsong a fÃ¡jdalom, nem a karjÃ¡ban, a fejÃ©ben.
>- Thad! Thad, hÃ©, nÃ©zz rÃ¡m! â€“ Hiccup Å‘szintÃ©n rÃ©mÃ¼ltnek tÅ±nik. A szemei ijedten ragyognak. â€“ LÃ©legezz, hallod? MÃ©ly levegÅ‘ket, gyerÃ¼nk! Felstresszelted magad, meg kell szÃ©pen nyugodnod. Ã‰rtesz, ugye? VegyÃ©l egy mÃ©ly levegÅ‘t! â€“ PrÃ³bÃ¡lja megtenni. ElvÃ©gre ez nem nehÃ©z. BeszÃ-v-kifÃºj, beszÃ-v-kifÃºj. â€“ Nagyon jÃ³. A karod fÃ¡j?
MegrÃ¡zza a fejÃ©t.
>- Rendben. Figyelj a lÃ©gzÃ©sre, mindjÃ¡rt jÃ¶vÃ¶k vissza. Hallod? MegÃ-gÃ©rem, csak egy perc, okÃ©?
Ã‰s elrohan az Ã¡gy mellÅ‘l.

>Azonnal levegÅ‘Ã©rt kap. Hiccup Å‘rÃ¼lt, ha azt hiszi, hogy megfullad mÃ-g Å‘ visszajÃ¶n. Ha azt gondolja, nem ugrik ki a szÃ-ve addig. Jobb lenne, ha maradt volna.
- Thad? Hoztam gyÃ³gyszert. Beveszed, Ã©s jÃ³l is leszel. â€“ AprÃ³cska fehÃ©r tablettÃ¡t tart az ujjai kÃ¶zt. JÃ³l lesz?
>MielÅ‘tt tiltakozhatna, Hiccup felhÃºzza, hogy Ã¼ljÃ¶n, a nyelvÃ©re teszi a gyÃ³gyszert Ã©s az ajkaihoz tartja a vizesÃ¼veget. Ã‰ppen csak belekortyol, felkÃ¶hÃ¶g.
- JÃ³l van. MindjÃ¡rt jobb lesz. â€“ Ã‰s ott marad, fÃ©lig Ã¶lelve Å‘t. Ez valahogy kellemes. Ã‰s hat a gyÃ³gyszer, a szÃ-vverÃ©se csitul, a lÃ©gzÃ©se is lassan megnyugszik. â€“ Basszus, megijedtem â€“ jelenti ki a fiÃº, Ã©s visszaereszti a pÃ¡rnÃ¡ra.
>- SajnÃ¡lom? â€“ motyogja fÃ¡radtan.
- Semmi gond. Nekem volt rosszabb is. â€“ Elmosolyodik. â€“ Pihenj egy kicsit.
>- MÃ¡st sem csinÃ¡lok. Mit adtÃ¡l?
- Hagyjuk â€“ legyint. â€“ Figyelj, amit mondtÃ¡l...
>- Ne tÃ¶rÅ‘dj vele â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe a lÃ©legzetvÃ©telnyi szÃ¼netben.
- Itt maradhatsz. â€“ A kijelentÃ©s komoly. TÃºlsÃ¡gosan.
>- Mi? Ezt te sem gondolhatod komolyan! TÃ©lire lakat alÃ¡ kerÃ¼l a hely, nem?
- Nem egÃ©szen. AnyÃ¡val maradunk. Vagy Ã©n. Meg Astrid. Az Ã¡llatokra vigyÃ¡zni kell.
>- SzÃ³val a barÃ¡tnÅ‘d? â€“ A kÃ©rdÃ©s csak Ãºgy kibukik. Erre tÃ©nyleg kÃ-vÃ¡ncsi. MÃ¡r az elejÃ©tÅ‘l.
- Nem, dehogy. Egy jÃ³ barÃ¡t. â€“ MegrÃ¡zza a fejÃ©t, mintha mi sem tÃ¶rtÃ©nt volna, visszatÃ©r az eredeti tÃ©mÃ¡hoz: â€“ Gondolkodj el rajta. KitalÃ¡lunk valamit, rendben? SzeretnÃ©m, ha megnyugodnÃ¡l.
>- MiÃ©rt tÃ¶rÅ‘dsz velem ennyit?
- Nem hagyhatlak magadra.
>- Ez nem vÃ¡lasz.
- A vÃ¡lasz hÃ¼lyÃ©n hangozna. Nem vagy Ã©hes? KÃ©t napja nem ettÃ©l. Ideje lenne harapnod valamit. Hozok valamit a konyhÃ¡bÃ³l, ne mozdulj. Nyomd meg a nÅ‘vÃ©rhÃ-vÃ³t, ha rosszul lennÃ©l. KÃ©rlek?

>- Rendben.
Valahogy szÃ³rakoztatja, hogy kikerÃ¼li a kÃ©rdÃ©st. Hogy nem vÃ¡laszol egyÃ©rtelmÅ±en.
>Az nem vicces, mennyire aggÃ³dik. Az inkÃ¡bb ijesztÅ‘.<p>

Hiccup visszatÃ©r, tÃ¡lcÃ¡t egyensÃºlyoz Ã©s vizet is hoz fel neki.

>- Ne szokd meg az ellÃ¡tÃ¡st â€“ mosolyog rÃ¡, Ã©s a tÃ¡lca az Ã¶lÃ©ben landol. ZÃ¶ldsÃ©gsalÃ¡ta. Nem Ã©ppen a kedvence, de hirtelen tÃºl Ã©hes, hogy vÃ¡logasson. AmÃ-g eszik, a fiÃº vizet tÃ¶lt a forralÃ³ba Ã©s bedugja, az asztalra tesz egy bÃ¶grÃ©t Ã©s nÃ©hÃ¡ny teafiltert.
- De most komolyan, mi van a gyÃ³gyszerben? TÃ¶k jÃ³l lettem hirtelen â€“ mondja, amikor befejezi. Hiccup rÃ¡nÃ©z, a szemeibe, gondolkodik. VÃ©gÃ¼l sÃ³hajt.
>- Placebo.
- Mi?
>- Thad, te nem vagy beteg, Ã©n meg nem vagyok orvos. Nem szedÃ¡lhatlak le. Az egy szem B6 vitamin volt. Ã‰melygÃ©sre Ã©ppen jÃ³, de biztosan nem nyugtatÃ³.
- Komolyan?
>- EgÃ©szen komolyan. â€“ Visszafekszik, fÃ¡radtan szusszanva.
- Pedig mÃ¡r majdnem elhittem, hogy van valami csodaszered.
>- Nincsen rÃ¡ szÃ¼ksÃ©ged. â€“ Valahogy a kijelentÃ©stÅ‘l nem nyugszik meg. â€“ Ez viszont tÃ©nyleg hatÃ¡sos â€“ jegyzi meg, ahogy leforrÃ¡z egy filtert. â€“ Nyugtatja az idegeket, fÃ¡jdalomcsillapÃ-tÃ³ Ã©s stresszoldÃ³, jobban alszol tÅ‘le Ã©s nem okoz fÃ¼ggÅ‘sÃ©get.
- TÃºl szÃ©pen hangzik.
>- GyÃ³gytea. Ne hagyd, hogy sokÃ¡ig Ã¡zzon. â€“ Ã•tnyÃºjtja neki, Å‘ az ablakpÃ¡rkÃ¡nyra csÃºsztatja a bÃ¶grÃ©t.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.
>- IgazÃ¡n semmisÃ©g.
- Te vagy az elsÅ‘, aki nem kezel halÃ¡los betegkÃ©nt, vagy Ãºgy, mintha hirtelen magatehetetlen lennÃ©k â€“ jelenti ki hirtelen. Ez is csak Ãºgy kibukik, mint annyi minden a fiÃº kÃ¶zelÃ©ben.
>- Ezt a dolgot Ã©n is utÃ¡ltam. Sosem ott prÃ³bÃ¡ltak segÃ-teni, ahol tÃ©nyleg szÃ¼ksÃ©gem lett volna rÃ¡. EzÃ©rt vagyok Ã©n itt. Hogy ne menjen fÃ©lre ez az egÃ©sz. â€“ Vesz egy mÃ©ly levegÅ‘t, felsÃ³hajt, majd elveszi a tÃ¡lcÃ¡t. â€“ Idd meg a teÃ¡t Ã©s pihenj egy kicsit, este kimehetÃ¼nk sÃ©tÃ¡lni egy kicsit, ha szeretnÃ©l. HÅ±vÃ¶sebb lesz, megint Ã¡ll a levegÅ‘ odakint. Holnapra meg jÃ¶n a vihar, a tÃºloldalon mÃ¡r ma is sokat esik. Ha minden igaz mi csak egy kis csendes esÅ‘t kapunk meg szelet ami kisÃ¶pri innen ezt a meleget. â€“ Mosolyog megint, mintha ilyen aprÃ³sÃ¡gok is jÃ³kedvre derÃ-tenÃ©k. De van a mosolya mÃ¶gÃ¶tt valami. Csak nem akarja, hogy aggÃ³djon? Nem akarja mutatni?
VÃ©gÃ¼l becsukja maga utÃ¡n az ajtÃ³t Ã©s otthagyja pihenni. Megissza a teÃ¡t, tÃ©nyleg olyan, mintha megnyugodna tÅ‘le â€“ placebo? â€“ Ã©s nem mennek sÃ©tÃ¡lni este, mert elalszik.

SzÃ©lre Ã©bred reggel, Ã©s arra, hogy majdnem fÃ¡zik a takarÃ³ alatt. Odakint minden szÃ¼rke, esÅ‘re Ã¡ll Ã©s Hiccupnak nem volt igaza: sÅ±rÅ±, fekete felhÅ‘k ereszkednek egyre lejjebb a hegyoldalon. A szÃ©l Å±zi Å‘ket.
>A konyhÃ¡bÃ³l hangokat hall, megtorpan. Nem akar mÃ©g tÃ¡rsasÃ¡got. Ã‰s Hiccup hangja.
- â€¦ ugyan mÃ¡r, anya, ezt nem csinÃ¡lhatjuk!

>- Azt nem csinÃ¡lhatjuk, amit te mondasz, Hiccup â€“ jelenti ki Gobber, kicsit kemÃ©nyebben, mint ahogy mÃ¡skor hallja beszÃ©lni.
- Ã•gy van. Ha mindenkit maraszta lsz, tele lesz a hÃ¡z idegenekkel. â€“ Ez Astrid hangja. RitkÃ¡n lÃ¡tja mostanÃ¡ban.
>- Szeretem, mikor mind ellenem vagytok â€“ morogja a fiÃº, Ã©s pÃ¡r lÃ©pÃ©s utÃ¡n csukÃ³dik mÃ¶gÃ¶tte a konyha szÃºnyoghÃ¡lÃ³s ajtaja.
- MindjÃ¡rt esni fog! â€“ szÃ³l utÃ¡na Astrid.
>- Nem halok bele! â€“ kiabÃ¡l hÃ¡tra ingerÃ¼lten. MÃ©ly sÃ³haj

hallatszik, biztosan ValkÃ¡Ã©. Ãšjabb, csendesebb beszÃ©lgetÃ©s kezdÅ‘dik, de nem figyel.
VitÃ¡ztak miatta. MiÃ©rt nem tudjÃ¡k, hogy Ã©rte mÃ©g ez a pÃ¡r szÃ³ is kÃ¡r?

Hiccup az istÃ¡llÃ³ban van, kezÃ©ben seprÅ±, de nem takarÃ-t â€“ valÃ³jÃ¡ban rend van Ã©s tisztasÃ¡g. NÃ©ha hadonÃ¡szik a seprÅ±nyÃ©llel, ahogy beszÃ©l. SzÃ©lszaladÃ³ kidugja az fejÃ©t a bokszbÃ³l, Ã©rdeklÅ‘dve hallgatja a gazdÃ¡ja monolÃ³gjÃ¡t, amibÅ‘l Å‘ maga egy szÃ³t sem Ã©rt. Hiccup nem angolul beszÃ©l, egyÃ¡ltalÃ¡n nem olyan nyelven hadar, amit hallott volna valaha. TÃ©nyleg, hiszen emlÃ-tette, hogy nem az angol az anyanyelve. Akkor hallgat csak el, amikor meglÃ¡tja Å‘t a folyosÃ³ tÃºlvÃ©gÃ©n, az ajtÃ³ban.
>- JÃ³ reggelt â€“ kÃ¶szÃ¶n rÃ¡. Elmosolyodik, pedig az elÅ‘bb mÃ©g dÃ¼hÃ¶snek tÅ±nt.
- Szia. Nem akarlak zavarni, folytasd csak, Ã©rdekes hallgatni â€“ mondja, mire a fiÃº felnevet Ã©s megrÃ¡zza a fejÃ©t.
>- SzÃ©lszaladÃ³ nem Ã©rtÃ©keli â€“ legyint, majd megsimogatja a lÃ³ orrÃ¡t. â€“ Tannlaus mÃ©gannyira sem. â€“ KÃ¶zelebb lÃ©pdel, ekkor lÃ¡tja meg a foltos lÃ³ hÃ¡tÃ¡n pihenÅ‘ macskÃ¡t. â€“ Akarsz sÃ©tÃ¡lni egyet, mielÅ‘tt leszakad az Ã©g? <p>

A karÃ¡mokig mennek csak, megtÃ¡maszkodnak a fadeszkÃ¡kon, nÃ©zik az egyre szÃ©dÃ¼ltebb iramban felÃ©jÃ¼k tÃ¶rÅ‘ felhÅ‘ket.
>- Tudod, nem hiszem, hogy veszekedned kÃ©ne a csalÃ¡doddal miattam â€“ szÃ³lal meg kis idÅ‘ mÃºlva. Hiccup meglepetten kapja felÃ© a fejÃ©t.
- Ugye nem tÃ¡madtak neked?
>- Nem, Ã©n csak... vÃ©letlenÃ¼l hallottam a vÃ©gÃ©t â€“ vallja be. KÃ¶nnyebb, mint vÃ¡rta. â€“ Nem akartam hallgatÃ³zni â€“ teszi hozzÃ¡ azÃ©rt. Hiccup a fejÃ©t rÃ¡zza.
- Ne tÃ¶rÅ‘dj vele.
>- De...
- Semmi gond, rendben? Nem a te hibÃ¡d. A makacssÃ¡g csalÃ¡di vonÃ¡s felÃ©nk.
>- MiÃ©rt vagy ilyen elnÃ©zÅ‘ velem?
- ElnÃ©zÅ‘ lennÃ©k? â€“ FelÃ© fordul, felvonja az egyik szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.
>- Dean azt mondta, hogy aki mÃ¡r Ãºjra Ã¶nellÃ¡tÃ³ az gondoskodjon magÃ¡rÃ³l. Te meg Ã¡gyba hoztad nekem az ebÃ©det, ez egy kicsit ellentÃ©tes, nem?
- SzÃ³lhattÃ¡l volna, ha zavar. â€“ FÃ©lrebiccenti kicsit a fejÃ©t.
>- Nem zavart. Csak nem Ã©rtem.
- Vannak kivÃ©teles esetek. MegzuhantÃ¡l kicsit, prÃ³bÃ¡ltam elterelni a gondolataidat.
>- KivÃ©telezel velem. LÃ¡tom, mennyit foglalkozol a tÃ¶bbiekkel â€“ mutat rÃ¡, ragaszkodva az igazÃ¡hoz. Fogalma sincs, mit szeretne bizonyÃ-tani ezzel. A gondolat mÃ©g elÅ‘le is elszÃ¶kik.
- Na jÃ³, Ã¡lljunk meg egy szÃ³ra, hÃ©. Nekem nincs semmifÃ©le kÃ©pesÃ-tÃ©sem, nincs orvosi eskÃ¼m, nincs semmi, ami megakadÃ¡lyoznÃ¡, hogy akkor jÃ¶jjek ide hozzÃ¡d beszÃ©lgetni, amikor akarok, Ã©s amikor te hagyod â€“ mondja nagy komolyan.
>- MiÃ©rt?
- Mit miÃ©rt?
>- MiÃ©rt jÃ¶ssz ide hozzÃ¡m? â€“ kÃ©rdez rÃ¡.
- MiÃ©rt ne tennÃ©m?
>- Ez nem volt vÃ¡lasz.
- TalÃ¡n mert kedvellek â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t.
>- TalÃ¡n?
- Kedvellek, Ã©s? MiÃ©rt muszÃ¡j mindent kimondatnod velem...
>- Mert mÃ¡shogy nem hiszem el. â€“ KissÃ© kÃ¶zelebb araszol hozzÃ¡. Alig valamivel. Hiccup nÃ©z rÃ¡, kÃ©rdÅ‘ pillantÃ¡ssal. â€“ Ã‰s ha Ã©n is kedvellek?
- Annak nagyon Ã¶rÃ¼lÃ¶k. â€“ Most nem mosolyog, pedig szinte vÃ¡rta volna.
>- Ha nagyon kedvellek?
- Az azt jelentenÃ©, hogy meghibbantÃ¡l.

>- Meghibbantam â€“ von vÃ¡llat kÃ¶nnyedÃ©n. Elmosolyodik. Szinte

kÃ©sztetÃ©st Ã©rez rÃ¡. Hiccup meglepÅ‘dve nÃ©z rÃ¡.
- Istenek, te tudsz mosolyogni? â€“ suttogja valami csendes csodÃ¡lattal a hangjÃ¡ban.
>- ElÅ‘fordul.
- GyÃ¶nyÃ¶rÅ±. â€“ Ã‰s zavartan elfordul, amint rÃ¡jÃ¶n, mit is csÃºszott ki a szÃ¡jÃ¡n.
>- Hiccup?
- TessÃ©k.
>- NyilvÃ¡n romantikusabb lenne, ha nem csak Ã-gy megkÃ©rdeznÃ©m de... megcsÃ³kolhatlak?
- Ezt meg szoktÃ¡k kÃ©rdezni?
>- Esetleg egy igen vagy egy nem is megteszi â€“ mormogja maga elÃ©.
- Ja, persze. MÃ¡rmint igen. De ez tÃ©nyleg Ã-gy megy...?

>- Nem fejeznÃ©d be? â€“ hajol lassan kÃ¶zelebb, Hiccup ugyan hatÃ¡rozottnak tÅ±nik, de lÃ¡thatÃ³an elkalandozott, van ideje kihÃ¡trÃ¡lni, ha mÃ©gsem szeretnÃ©.
- SajnÃ¡lom, de Ã©n... izÃ©, hogy mondjÃ¡k ezt... szÃ³val tapasztalat... hÃ-jÃ¡n vagyok Ã©s... â€“ Eddigre egÃ©szen kÃ¶zel van, a fiÃº zavartan nÃ©z rÃ¡, Å‘ az ajkait bÃ¡mulja, Hiccup vÃ©gignyal rajtuk. MuszÃ¡j hozzÃ¡Ã©rnie, Ã©ppen csak egy pillanatra. Meglepett kis hang szakad fel a mÃ¡sikbÃ³l. â€“ Szo-szÃ³val Ã©n... â€“ Ãšjra Ã¶sszeÃ©rinti az ajkaikat.
>- Nem maradnÃ¡l csak egy kicsit csendben? KÃ©rlek.
- Ha abbahagyod, beszÃ©lni fogok â€“ kÃ¶zli erre kihÃ-vÃ³an.
>HÃ¡t ezen ne mÃºljon.

Ã‰s a nyakukba szakad az Ã©g. Olyan erÅ‘vel Ã©s olyan hirtelen, mintha dÃ©zsÃ¡bÃ³l Ã¶ntenÃ©k, egyszerre csak Ã¶mlik az esÅ‘. BÃ¡mulnak egymÃ¡sra az esÅ‘fÃ¼ggÃ¶nyÃ¶n keresztÃ¼l. Egyszerre Hiccup felnevet Ã©s Å‘ csatlakozik hozzÃ¡. AztÃ¡n elkapja a kezÃ©t Ã©s az istÃ¡llÃ³ felÃ© hÃºzza futÃ³lÃ©pÃ©sben â€“ hiÃ¡ba, mire tetÅ‘ alÃ¡ Ã©rnek, bÅ‘rig Ã¡znak mind a ketten.
>ZihÃ¡lva dÅ‘lnek a falnak, a lovak Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©znek rÃ¡juk a fÃ©lhomÃ¡lybÃ³l, nem igazÃ¡n foglalkoznak velÃ¼k. Hiccup mÃ©g mindig fogja a kezÃ©t, majd feleszmÃ©lve erre a tÃ©nyre kÃ¶zelebb is hÃºzza magÃ¡hoz. Nem Ãºgy tÅ±nik, mint aki bÃ¡nja, hogy egÃ©szen a falhoz szorul a kÃ¶zelsÃ©gtÅ‘l. FelnÃ©z rÃ¡, vidÃ¡m mosollyal, mozdul az egyik keze, Ã³vatosan kisÃ¶pri a szemÃ©be lÃ³gÃ³, vizes hajÃ¡t. Az Ã©rintÃ©s ott marad az arcÃ¡n, belehajtja a fejÃ©t, mielÅ‘tt kÃ¶zelebb hajolna egy csÃ³kra.
Ã‰s a vilÃ¡g megszÅ±nik.

>Elhalkul a szakadÃ³ esÅ‘ hangja, pillanatokra megszÅ±nik minden, Ã©s ami vÃ©gÃ¼l marad, az a ragyogÃ³ zÃ¶ld szempÃ¡r, Ã©s a mosoly, ami csak az Ã¶vÃ©.<p>

AztÃ¡n:
>- Hiccup? Itt vagy?
Astrid toppan be az istÃ¡llÃ³ba, feje felett esernyÅ‘. Elkerekedett szemekkel nÃ©z rÃ¡juk, egy pillanatnyi mozdulatlansÃ¡g.
>A lÃ¡ny szÃ³lal meg elÅ‘bb, villÃ¡mlÃ³ tekintettel Ã©s hadarva az ismeretlen nyelven.
Hiccup sokkal lassabban vÃ¡laszol, kÃ¶zben nagyon finoman csak egy lÃ©pÃ©snyit tolja hÃ¡tra, hogy ellÃ©phessen mellÅ‘le, de nem tÃ¡volodik el, csak odafordul a lÃ¡nyhoz. Semmit nem Ã©rt az egÃ©szbÅ‘l, csak a nevÃ©t hallja ki. VÃ©gÃ¼l a fiÃº vesz egy mÃ©ly levegÅ‘t, Ã©s visszavÃ¡lt angolra:
>- Nem tÃºl kedves dolog kihagyni valakit a beszÃ©lgetÃ©sbÅ‘l â€“ jelenti ki. BosszÃºsnak tÅ±nik. (Miatta?)
- Ha megint az lesz, ami a legutÃ³bb...
>- Nem lesz az â€“ vÃ¡gja rÃ¡. â€“ Ez teljesen mÃ¡s.
>- Hiccup-
- KÃ©rlek, Astrid. KÃ©rlek? â€“ VÃ¡laszt nem kap, bÃ¡r sejti, hogy pillantÃ¡sokbÃ³l is Ã©rtik egymÃ¡st, Ã©s Astrid ahogy jÃ¶tt, Ãºgy vissza is siet a hÃ¡zba.

Hiccup csÃ¡lÃ©n rÃ¡mosolyog, bocsÃ¡natkÃ©rÅ‘n lÃ©p vissza hozzÃ¡, Ã³vatosan a nyaka kÃ¶rÃ© fonja a karjait. Most Å‘ tÃ¡maszkodik a falnak Ã©s a mÃ¡sik kezdemÃ©nyez csÃ³kot. Nem tudja eldÃ¶nteni, hogy csak kÃ©pzeli, vagy tÃ©nyleg elhangzik:
>- Ne tÃ¶rÅ‘dj vele.
Ã‰s az idÅ‘Ã©rzÃ©ke elveszik megint. Ã•ltalÃ¡ban abban az irÃ¡nyba szokott, hogy tÃºl lassan halad minden. TÃºl lassan lesz nappal. TÃºl lassan mÃºlik el a fÃ¡jdalom a karjÃ¡bÃ³l. Most tÃºl gyors: csak egy pillanatnak tÅ±nik az egÃ©sz, Ã©s alig veszi Ã©szre, mennyire fÃ¡zik a csurom vÃ-z ruhÃ¡kban.
>- Istenek, te reszketsz! MÃ©rt nem szÃ³lsz, hogy fÃ¡zol? â€“ Hiccup hangjÃ¡ba tÃ¶rÅ‘dÅ‘ melegsÃ©g kÃ¶ltÃ¶zik. Hogy nem vette Ã©szre tegnap? Hisz ugyanilyen volt.
- Nem... nem tÅ±nt fel â€“ mormogja rekedten. MegkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t. KirÃ¡zza a hideg.
>- IndulÃ¡s zuhanyozni! â€“ Elengedi, hÃ¡trÃ¡l pÃ¡r lÃ©pÃ©st. Jobban fÃ¡zik, mint eddig. LegszÃ-vesebben utÃ¡na nyÃºlna.
- Velem jÃ¶ssz? â€“ szinte csak kicsÃºszik a szÃ¡jÃ¡n a kÃ©rdÃ©s, vÃ©gig sem gondolja. Zavartan a hajÃ¡ba tÃºr. Hiccup fÃ©lmosolyt villant rÃ¡, Å‘ is zavarban van.
>- FelkÃ-sÃ©rlek â€“ pontosÃ-t. Csak bÃ³lint rÃ¡, Ã©s Ã¡trohannak az esÅ‘fÃ¼ggÃ¶nyÃ¶n.<p>

TalÃ¡n egy Ã³rÃ¡val kÃ©sÅ‘bb Hiccup a vÃ¡llÃ¡ra terÃ-t egy cipzÃ¡ras pulÃ³vert. Fent van nÃ¡la, a hÃ¡z padlÃ¡sterÃ©ben. A szobÃ¡ja tÃ¡gasabb, mint az Ã¶vÃ©, de tÃ¶bb minden van benne. Itt Ã©l, ide van berendezkedve. A szoba: belsÅ‘ tÃ©r, a sajÃ¡t kis vilÃ¡ga. Mindenhol az illata van.
>Hoz neki egy bÃ¶gre gÅ‘zÃ¶lgÅ‘ teÃ¡t Ã©s lekucorodik mellÃ©. A terasz ajtaja nyitva, a padlÃ³ vizes, Ã³gyhogy az ajtÃ³ban Ã¼lnek szinte, de mÃ©g a szÅ‘nyegen.
- Minden rendben? â€“ kÃ©rdezi Hiccup halkan.
>- Csak nem vagyok nagy beszÃ©lgetÅ‘s tÃ-pus â€“ feleli.
- Adjak hajszÃ¡rÃ-tÃ³t? AnyÃ¡nak van. â€“ BeletÃºr a vizes hajÃ¡ba. Ha mÃ¡r Ã³gyis elÃ¡zott, megmosta zuhany kÃ¶zben.
>- Nem kell anyÃ¡skodnod felettem â€“ jegyzi meg, mintegy mellÃ©kesen. Hiccup megrezzen.
- SajnÃ¡lom â€“ mondja gyorsan. Olyan gyorsan, mint aki feltÃ©tel nÃ©lkÃ¼l elhiszi, hogy hibÃ¡zott. â€“ Csa-csak nem mindenki tÅ±ri jÃ³l ezt az idÅ‘jÃ¡rÃ¡st. KÃ¶ztÃ¼k Ã©n sem. Nem akarom, hogy megfÃ¡zz vagy valami. â€“ A fiÃº pont Ã³gy nÃ©z rÃ¡, mint aki azt vÃ¡rja, hogy mond mÃ©g valamit. Valamit arrÃ³l, hogy hol rontja el. A zÃ¶ld szemek fÃ¼rkÃ©szÅ‘k, Ã³vatosak, egy idÅ‘ utÃ¡n viszont lesÃ¼ti Å‘ket. â€“ Ne haragudj â€“ motyogja mÃ©g.
>- Rosszul vagy? â€“ kÃ©rdez rÃ¡. Hiccup megint felnÃ©z, megrÃ¡zza a fejÃ©t. Most tÅ±nik fel, most elÅ‘szÃ¶r, hogy sÃ¶tÃ©t karikÃ¡k vannak a szemei alatt. Biztosan nem aludt jÃ³l, ha aludt egyÃ¡ltalÃ¡n. TalÃ¡n a reggeli ingerlÃ©kenysÃ©ge is a fÃ¡radtsÃ¡g miatt volt.
- Most Ã©pp nem â€“ mondja azÃ©rt. MÃ©ly levegÅ‘t vesz, kinyÃºjtÃ³ztatja a lÃ¡bait. Mocorog egy kicsit mellette, mintha nem talÃ¡lnÃ¡ a helyÃ©t, mintha nem lenne biztos benne, hogy szabad ilyen kÃ¶zel lennie hozzÃ¡.
>- Ne menj el â€“ kÃ©ri halkan, mire Hiccup kÃ¶zelebb mozdul. A vÃ¡lluk Ã¶sszeÃ©r.
- Akkor nem haragszol? â€“ kÃ©rdezi remÃ©nykedve.
>- Ugyan mÃ¡r. â€“ Ha Å‘szinte akar lenni, jÃ³l esik a tÃ¶rÅ‘dÃ©s. Hogy Hiccup vÃ©gig azzal prÃ³bÃ¡lkozott, hogy olyasmit adjon, amire szÃ¼ksÃ©ge van. Fogalma sincs, hogyan mondhatnÃ¡ meg ezt neki.
A fiÃº a vÃ¡llÃ¡ra hajtja a fejÃ©t. Ehhez megint mocorog valamennyit.

>- SzÃ³lj, ha elaludnÃ©k â€“ mormolja maga elÃ©. â€“ Az egyik gyÃ³gyszerem alig hat, a mÃ¡sik meg leszedÃ¡l kÃ©t napra. Nem sok

hasznukat veszem.
- PlacebÃ³val prÃ³bÃ¡ltad mÃ¡r? â€“ Halkan felnevet mellette.
>- Sajnos nem hat.
- MÃ©rt nem alszol rendesen?
>- Akkor el kellene kÃ¼ldjelek, Ã©s azt nem akarom.
Nem tud mit felelni. Ã•gy maradnak, Ã©s Hiccup tÃ©nyleg elalszik a vÃ¡llÃ¡ra borulva. De nem sokÃ¡ig pihen, hirtelen rezzen fel, szÃ³ nÃ©lkÃ¼l felugrik, kisiet, lÃ©ptei koppannak a padlÃ³n, majd egy perc mÃºlva visszajÃ¶n. Addig Ã‘ felemeli a bÃ¶grÃ©t maga mellÃ‘l, mÃ¡r langyos, belekortyol. Az Ã¡gy mellÃ© hÃºzÃ³dik, a hÃ¡tÃ¡t tÃ¡masztja neki. Hiccup visszatÃ©r, hoz magÃ¡nak is egy bÃ¶grÃ©t, Ã©s szÃ³ nÃ©lkÃ¼l visszakucorodik mellÃ©.
>- Minden rendben? â€“ kÃ©rdi sutÃ¡n. TÃºl nagy a csend.
- Majdnem â€“ feleli csendesen.
>- TÃ©nyleg aludnod kellene â€“ jegyzi meg.
- Anya bement a vÃ¡rosba, Astrid meg tuti nem szÃ³lna hozzÃ¡m, de nem akarok egyedÃ¼l maradni â€“ vallja be csendesen. â€“ De ha menni akarsz, menj csak.

>- Ã‰s mit csinÃ¡lnÃ©k? â€“ teszi fel a kÃ©rdÃ©st. Hiccup nem vÃ¡laszol. â€“ Mit mondtÃ¡l neki? Odalent az istÃ¡llÃ³ban.
A fiÃº csendben van, vÃ©gÃ¼l mÃ©ly levegÅ‘t vesz.
>- Csak azt, hogy kedves vagy velem.
- Kedves? â€“ ismÃ©tli zavartan.
>- Hiszen megkÃ©rdeztÃ©l...
- MiÃ©rt olyan nagy dolog ez neked?

>- Me-mert... SzÃ³val... az exem nÃ©ha... szÃ³val Å‘ nem volt kedves. Astrid csak fÃ©lt egy Ãºjabb csalÃ³dÃ¡stÃ³l. â€“ Megvonja a vÃ¡llÃ¡t, Ã³vatosan rÃ¡mosolyog.
- Bennem mÃ¡r nem tudsz csalÃ³dni â€“ jegyzi meg, vÃ©gigmutatva magÃ¡n.
>- Ezt ne mondd Ã-gy â€“ rÃ¡zza meg a fejÃ©t, kÃ¶zelebb hajol, mÃ©lyen a szemeibe nÃ©z. AprÃ³t bÃ³lint csak, majdnem elmosolyodik, Ã©s Ã¶sszehajolnak egy csÃ³kra.
Ã•gy telik a nap.
>Ã‰lete egyik legszebb napja.<p>

Ã‰s a napokkal nem vÃ¡ltozik semmi. Hiccup ugyanÃºgy viselkedik vele, mint bÃ¡rki mÃ¡ssal, ha tÃ¡rsasÃ¡gban vannak. RÃ¡ kellett jÃ¶nnie, hogy mindenkivel nagyon kedves Ã©s nyitott, de Ã¶nmagÃ¡rÃ³l ritkÃ¡n beszÃ©l, hacsak nem a tapasztalatairÃ³l van szÃ³. Napokig kivÃ©telezettnek Ã©rzi magÃ¡t attÃ³l, hogy tudja: Hiccup milyen helyen alszik. Hogy lÃ¡thatta a kilÃ¡tÃ¡st az ablakÃ¡bÃ³l. Hogy lÃ¡thatta, a szempillÃ¡i hogyan vetnek Ã¡rnyÃ©kot a szeplÅ‘ire, mÃ-g a vÃ¡llÃ¡n aludt.

Egy nappal azutÃ¡n, hogy elvonult a front, Ã©s mindenki kicsit nyugodtabb, reggelinÃ©l Hiccup csak Ãºgy rÃ¶pkÃ¶d. Amint mindenki asztalnÃ¡l Ã¼l, lelkesen bejelenti:
>- Ma Ã©n tartok foglalkozÃ¡st. â€“ NÃ©hÃ¡nyan felpillantanak, kÃ¶ztÃ¼k Å‘ is. De Å‘ azÃ©rt, hogy lÃ¡thassa azokat a ragyogÃ³ szemeket. â€“ SzÃ³val tegyÃ¼nk Ãºgy, mintha nem tudnÃ¡nk, hogy Gobber apÃ¡mmal ment horgÃ¡szni, Ã©s kÃ¶zben engem beszÃ©lnek ki â€“ vÃ¡llat von, majd ecsetelni kezdi a terveit. Annyira lelkes Ã©s energikus, hogy egÃ©szen magÃ¡val ragadÃ³. â€“ Ãšgyhogy ma alkotni fogunk. MÃ¡r mindent elrendeztem, Ã©s akinek nincs kedve hozzÃ¡, azt is megkÃ©rem, hogy jÃ¶jjÃ¶n ki, rajzolok egy portrÃ©t Ã©s mehetÃ¼nk is tovÃ¡bb, mÃ©gis sÃ©tÃ¡ltunk egyet Ã©s szÃ-vtunk egy kis friss levegÅ‘t. â€“ Ãšgy nÃ©z ki, senkinek nincs ellenvetÃ©se. Ilyen ritkÃ¡n van. Szinte mindig van valaki, aki Ã³dzkodik a kÃ¶zÃ¶s programoktÃ³l. Hiccup tÃ©nyleg mindenkit meg tud gyÅ‘zni ilyen kÃ¶nnyen? Valahol mÃ©gsem csodÃ¡lkozik rajta annyira. <p>

A karÃ¡m mÃ¶gÃ¶tt van berendezve a helyszÃ-n: pokrÃ³cok leterÃ-tve az

Ã¡rnyÃ©kban, rajztÃ¡blÃ¡k, festÅ‘Ã¡llvÃ¡nyok, ecsetek, vizes edÃ©nyek, papÃ-rok, ceruzÃ¡k Ã©s egyÃ©b eszkÃ¶zÃ¶k minden mennyisÃ©gben Ã©s formÃ¡ban. SzÃ©lszaladÃ³ a karÃ¡mbÃ³l figyeli Å‘ket, Ã©s lelkesen kocog a gazdÃ¡ja mellett, Hiccup megsimogatja, megpaskolja a nyakÃ¡t, aztÃ¡n a kÃ©rdÃ©sekre figyel. Å• meg csak rÃ¡. Ahogy mosolyogva beszÃ©l, lelkesen mutogat, mesÃ©l Ã©s mutat kÃ¶rbe a helyen. Egy pillanatra talÃ¡lkozik a tekintetÃ¼k Ã©s a fiÃº rÃ¡mosolyog. TalÃ¡n nem olyan rossz gondolat rajzolni valamit.

Az Ã¶tlet a legelejÃ©n lÃ¡tszik megbukni, hiszen sehogy nem sikerÃ¼l a rajztÃ¡blÃ¡ra rÃ¶gzÃ-teni a papÃ-rlapot. NÃ©ha rettenetesen idegesÃ-tÅ‘, hogy fÃ©l kÃ©zzel nem tud mindent megtenni. MielÅ‘tt azonban tÃºlzottan felmÃ©rgelnÃ© magÃ¡t, Hiccup mellette terem csak Ãºgy, Ã©s kiveszi a kezÃ©bÅ‘l az Ã©rdes felÃ¼letÅ± papÃ-r ragasztÃ³szalagot.
>- SegÃ-tek â€“ teszi hozzÃ¡ a teljesen nyilvÃ¡nvalÃ³t. EgyszerÅ±en csak jÃ³ nÃ©zni, hogy milyen Ã¼gyesen csinÃ¡lja. Hogy pillanatok alatt megvan azzal, amivel Å‘ mÃ¡r percek Ã³ta szenved. MÃ©gsem Ã©rez bosszÃºssÃ¡got. Hiccup megveregeti a vÃ¡llÃ¡t Ã©s tovÃ¡bbmegy, mÃ©g mielÅ‘tt megszÃ³lalhatna. MielÅ‘tt rÃ¡kÃ©rdezhetne, jobban van-e mÃ¡r (ami biztos), mielÅ‘tt annyit mondhatna neki, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Annyira ostobÃ¡n Ã©rzi magÃ¡t.<p>

A dÃ©lelÅ‘tt komÃ³tosan telik, pÃ¡ran visszaszÃ¡llingÃ³znak a hÃ¡z irÃ¡nyÃ¡ba, de Hiccup lelkesedÃ©se tÃ¶retlen marad, ha Ã©ppen nem valakit rajzol, segÃ-t azoknak, akik elakadnak menet kÃ¶zben. RÃ¡juk mosolyog, nevet Ã©s ettÅ‘l mindenki hangulata feloldÃ³dik. MÃ©g Å‘ is elhiszi magÃ¡rÃ³l egy ideig, hogy tud rajzolni. AztÃ¡n persze rÃ¡jÃ¶n, hogy soha nem is tudott, vÃ©gÃ¼l csak firkÃ¡l a lapra, de azt teljes beleÃ©lÃ©ssel teszi.
>- Whoa â€“ jelenti ki Hiccup hirtelen. A tÃ©rdein tÃ¡maszkodik mÃ¶gÃ¶tte, ahogy elÅ‘re hajol, hogy Ã¡tlÃ¡sson a vÃ¡lla felett.
- Ez most a whoa-de-pocsÃ©kul-rajzolsz, vagy a whoa-ez-mÃ¡r-annyira-rossz-hogy-szinte-szÃ©p? â€“ Ã©rdeklÅ‘di a firkÃ¡kra nÃ©zve. KoncentrÃ¡lva. Ha rÃ¡nÃ©z elveszik, Ã©s ez annyira zavarÃ³. Nem szabadna Ã-gy Ã©reznie magÃ¡t, ha egyszer Hiccup sem Ã©rez ilyesmit. Mert nem, ugye?
>Hiccup felnevet, Å‘szinte jÃ³kedvvel. MellÃ© huppan a pokrÃ³cra. KÃ¶rÃ¼lnÃ©z, senki nincs mÃ¡r kint rajtuk kÃ-vÃ¼l.
- Vicces vagy â€“ ragyog rÃ¡. â€“ Ã‰s elkÃ©pzelni sem tudtam, min Ã¼gykÃ¶dsz ennyire â€“ teszi hozzÃ¡.
>- Semmi Ã©rtelmesen â€“ von vÃ¡llat.
- Ne mondd ezt â€“ rÃ¡zza meg a fejÃ©t. â€“ Ha kÃ¶zben jÃ³l Ã©rzed magad, egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt hiÃ¡ba.
>- Ha te mondod. Hogy sikerÃ¼ltek a portrÃ©k?
- JÃ³l. Rajzolhatok rÃ³lad is? â€“ A kÃ©rdÃ©s egyszerÅ±nek hat, mÃ©gis... sÃºlyosnak Ã©rzi. Hiccup bÃ¡rmikor lerajzolhatta volna, mÃ-g nem figyelt, mÃ©gsem tette. EngedÃ©lyt kÃ©rt elÅ‘bb.
>- MiÃ©rt ne â€“ mosolyog rÃ¡.<p>

Hogy lÃ¡thatsz ennyire... tÃ¶kÃ©letesnek?

Fogalma sem volt eddig, milyen zavarba ejtÅ‘ tud lenni ez a fajta figyelem. Ahogy Hiccup a vonÃ¡sait vizslatja. Ahogy fel-fel nÃ©z a papÃ-rbÃ³l. Szinte lÃ©legezni is alig tud a sÃºlya alatt.
>- HÃ©, lazÃ-ts mÃ¡r. Semmi baj, ha megmozdulsz egy kicsit. â€“ A tekintetÃ©ben derÅ±.
MÃ©ly levegÅ‘t vesz, hosszan ereszti ki. EllazÃ-tja a vÃ¡llait. Ã–sszesen talÃ¡n hÃ©t-nyolc percet Ã¼lnek Ã-gy, mire a fiÃº felmutatja a rajzot. Annyira... gyÃ¶nyÃ¶rÅ±.

Ã‰s Hiccup mÃ¶gÃ© helyezkedik, finoman masszÃ-rozni kezdi a hÃ¡tÃ¡t Ã©s a vÃ¡llait. Csak Ã¡tmozgatja az izmait, vÃ©gig olyan Ã³vatos, mintha attÃ³l tartana, hogy Ã¶sszetÃ¶rheti. A kezei a vÃ¡llain nyugodnak, mikor sÃ³hajt egyet.
>- Ã–ssze kell pakolnom. â€“ Egy pillanatig nem mozdul mÃ©g, Ã©s Å‘ elkapja a kezÃ©t.
- Ne siess...
>- Mondj egy jÃ³ okot â€“ feleli kissÃ© kihÃ-vÃ³ Ã©llel.
- SzeretnÃ©lek megcsÃ³kolni. â€“ Az indok jÃ³, mert Hiccup odahajol hozzÃ¡. A szemei nevetnek, Ã©s a csÃ³k egyszerÅ±en csak kellemes.

Az elsÅ‘ pillanatban olyan, mintha vihar tÃ¶rne ki felettÃ¼k a semmibÅ‘l.
>A mennydÃ¶rgÃ©s.<p>

- Hiccup!
>A fiÃº megrezzen, oldalra kapja a fejÃ©t.
- Maradj itt â€“ suttogja.

FeltÃ¡mad a szÃ©l.

Felugrik, sietve, megbotolva kocog a karÃ¡m mellett. Valamelyik kutya ugat. SzÃ©lszaladÃ³ felnyerÃ-t, de most nem kap simogatÃ¡st.

A felhÅ‘k.

Hiccup apja az. A hangja dÃ¶rÃ¶g.

A vihar kitÃ¶r.

Amikor Hiccup is felemeli a hangjÃ¡t. Az ismeretlen nyelven veszekednek egymÃ¡ssal, azon, ami korÃ¡bban olyan egzotikusnak tÅ±nt szÃ¡mÃ¡ra. Most megrÃ©miszti. IjesztÅ‘, mert semmit nem Ã©rt. Mert valahol Ã©rzi, hogy rÃ³la is szÃ³ van, Ã©s nem tudna egy szÃ³t sem szÃ³lni, akkor sem, ha Ã©rtenÃ©.
>Ha Ã©rtene egyÃ¡ltalÃ¡n bÃ¡rmit az egÃ©szbÅ‘l.<p>

NyÃ¡ri vihar.

A szÃ³vÃ¡ltÃ¡s nem tart sokÃ¡, Hiccup hÃ¡tat fordÃ-t, Ã¡tugrik a karÃ¡m kerÃ-tÃ©sÃ©n Ã©s futÃ¡snak ered. SzÃ©lszaladÃ³ mellÃ© ugrik a neve hallatÃ¡n, a fiÃº fellendÃ¼l a hÃ¡tÃ¡ra. Tesznek egy kÃ¶rt, Ã©s a lÃ³ Ã¡tugorja az udvart Ã©s a karÃ¡mot elvÃ¡lasztÃ³ kerÃ-tÃ©st, a patÃ¡k betonon kopognak idegesen pergÅ‘ ritmust, majd a lÃ³ Ã©s lovasa kivÃ¡gtatnak a fÅ‘kapun Ã©s eltÅ±nnek az erdÅ‘be vezetÅ‘ Ãºton a hÃ¡z mÃ¶gÃ¶tt.

Ã‰s hirtelen rÃ¡eszmÃ©l, hogy egyedÃ¼l maradt: a ceruza, meg a vÃ¡zlatfÃ¼zet Ã©s a gyÅ±rÅ‘dÃ©sek, amiket Hiccup hagyott a pokrÃ³con. Az apja, aki egy pillanatig rÃ¡ nÃ©z, majd Valka felÃ© fordul, amikor mÃ¶gÃ© Ã©r. Nem veszekednek hangosan, Ã©s Gobber a fejÃ©t csÃ³vÃ¡lva jÃ¶n el mellettÃ¼k.
>- HovÃ¡ ment? â€“ kÃ©rdezi azonnal.
- Ne izgulj, estÃ©re megkerÃ¼l â€“ dÃ¶rmÃ¶gi, Ã©s szedelÅ‘zkÃ¶dni kezd. Automatikusan segÃ-t neki. Az Ã¡llvÃ¡nyokat Valka csukja Ã¶ssze, miutÃ¡n Hiccup apja elviharzik.
>Azon a ponton, amikor a csend kezd kÃ-nossÃ¡ vÃ¡lni, Ãºgy dÃ¶nt, elboldogulnak nÃ©lkÃ¼le is, Ã©s szÃ©p lassan eltÃ©blÃ¡bol a karÃ¡m felÃ©. Valahogy nem sikerÃ¼l elÃ©g feltÅ±nÃ©smentesre a dolog, mert Valka utÃ¡na szÃ³l, egÃ©szen halkan csak.
- VÃ¡rj egy kicsit. â€“ A kezÃ©ben Ã¡llvÃ¡nyok, mintha fel sem tÅ±nnÃ©nek neki, ahogy utÃ¡na

lÃ©pdel. A mozdulatai olyan kÃ¶nnyÅ±ek. â€“ Mit szeretnÃ©l HiccuptÃ³l?
>Nem tudja eldÃ¶nteni, mit akar hallani vÃ¡laszkÃ©nt. EgyÃ¡ltalÃ¡n: milyen vÃ¡laszok lehetsÃ©gesek?
- VÃ¡lasz az, ha Ã©n sem tudom biztosra? â€“ AmÃºgy is, mire vÃ¡lasz az, hogy megcsÃ³koltÃ¡k egymÃ¡st pÃ¡rszor? Vannak, akik ez elÅ‘tt nem kerÃ¼lgetik egymÃ¡st hetekig.
>- Van hovÃ¡ hazamenned?
- Nincs. â€“ Valka szemeiben szomorÃºsÃ¡g, gondolhatnÃ¡, hogy neki szÃ³l, de mÃ¡skor is vÃ©lte mÃ¡r felfedezni benne.
>- Hiccup szeretnÃ©, ha itt maradnÃ¡l vele a tÃ©lre.
- Nem akarom, hogy veszekedjen miattam a csalÃ¡djÃ¡val â€“ siet leszÃ¶gezni.
>- A fiam Ã©s a fÃ©rjem is nagyon makacs emberek, nem nagyon hallgatnak egymÃ¡sra. Nem a te hibÃ¡d, ne okold magad.
- A makacssÃ¡g csalÃ¡di vonÃ¡s â€“ horkan fel Gobber. â€“ Te sem maradtÃ¡l ki belÅ‘le. â€“ Valka halovÃ¡nyan elmosolyodik. â€“ Csak, hogy tudd, mit vÃ¡llalsz, kÃ¶lyÃ¶k.
>Fogalma sincs, mit vÃ¡llalt.
Valka hozzÃ¡teszi:
>- Ã‰n is Ã¶rÃ¼lnÃ©k, ha maradnÃ¡l. <p>

A patadobogÃ¡s szÃ¼rkÃ¼letkor hangzik fel az udvaron. Lent maradt a fÃ¶ldszinten a nappaliban, elbÃ³biskolt az ablak mellett. Nem jelent meg vacsorÃ¡n sem. Nem akarja elmulasztani az esÃ©lyt amikor Hiccup hazaÃ©r. Kioson a hÃ¡zbÃ³l, kint mÃ¡r hÅ±vÃ¶s van, az istÃ¡llÃ³ban villany Ã©g. Kopogtat a kÃ¼szÃ¶bÃ¶n, Hiccup kihajol SzÃ©lszaladÃ³ bokszÃ¡nak ajtaja felett. A haja kÃ³cos Ã©s fÃ¡radtnak lÃ¡tszik.
>- HÃ©, szia... ne haragudj, hogy elrohantam... csak Ãºgy. â€“ A szÃ¼netek a szavai kÃ¶zt, mintha gondolkodnia kellene, mit is mondjon.
- Nekem sem lett volna mentÅ‘Ã¶tletem. Nem haragszom â€“ elmosolyodik, Ã©s a fiÃº vissza. Lassan kÃ¶zelebb lÃ©pdel a folyosÃ³n, megÃ¡ll az ajtÃ³ elÅ‘tt. SzÃ©lszaladÃ³ kÃ-vÃ¡ncsian hajol hozzÃ¡ kÃ¶zelebb, Ã³vatosan megsimogatja az orrÃ¡t.
>- LegalÃ¡bb neki tetszett a kis kirÃ¡ndulÃ¡sunk â€“ jegyzi meg, kÃ¶zben egy kefÃ©vel a szÅ‘rÃ©t tisztogatja.
MegtÃ¡maszkodik az ajtÃ³n, Ã©s kis csend utÃ¡n azt kÃ©rdezi:
>- Akarsz beszÃ©lni rÃ³la?
Hiccup megrÃ¡zza a fejÃ©t.
>- Most nem. De kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ A mosolya vÃ¡ltozatlan, szomorkÃ¡s alig-mimika.
- Magadra hagyjalak? â€“ kÃ©rdezi, mire a fiÃº csak bÃ³lint egyet. RÃ¶viden a vÃ¡llÃ¡ra simÃ-tja a kezÃ©t, Ã©s megsimogatja SzÃ©lszaladÃ³ orrÃ¡t bÃºcsÃºzÃ³ul, majd visszaindul az ajtÃ³ felÃ©.
>- Ha akarod... mÃ©g benÃ©zek hozzÃ¡d lefekvÃ©s elÅ‘tt.
- MegvÃ¡rlak â€“ Ã-gÃ©ri azonnal, Ã©s sokkal nagyobb lendÃ¼lettel indul kerÃ-teni valami vacsorÃ¡nak valÃ³t, mint vÃ¡rta volna.

A vÃ¡rakozÃ¡s kellemetlen, a vacsorÃ¡val Ã©s a zuhannyal megvan fÃ©l Ã³ra alatt, utÃ¡na csak azon gondolkodik, vajon mit akarhat mÃ©g mondani neki Hiccup. Az idÅ‘ lassan vÃ¡nszorog, vÃ©gÃ¼l Ãºgy gondolja, lefekszik inkÃ¡bb, aludni ugyan nem tud, de. De lehet, hogy nem is lesz vendÃ©ge. Nem haragudhatna rÃ¡, ha mÃ©gsem jÃ¶nne be. Biztosan fÃ¡radt, rosszkedvÅ±, semmi kedve mÃ©g vele is foglalkozni. MegÃ©rtenÃ©.
>Ã‰ppen, mikor elaludna, kopogtatÃ¡s zavarja fel. Felkapja a fejÃ©t, az ajtÃ³ Ã©ppen csak rÃ©snyire nyÃ-lik.
- Thad?
>- Gyere csak â€“ suttog vissza, feltornÃ¡zza magÃ¡t az Ã¡gyban.
- Ne haragudj, csak anyÃ¡Ã©kkal beszÃ©lgettem Ã©s elhÃºzÃ³dott.
>- Akkor fogok haragudni, ha mÃ©g egyszer azzal kezdesz valamit, hogy ne haragudjak. â€“ Hiccup felszusszan, becsukja maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t. â€“ Csak nem Ã©rtem, mi tÃ¶rtÃ©nt, Ã©s ha kÃ¶zÃ¶m van hozzÃ¡, szeretnÃ©m, ha elmondanÃ¡d.
- R-rendben, vÃ©gÃ¼l is... Ãºgy

igazsÃ¡gos, ha tudsz mindent.

SzÃ³val apÃ¡m tÃºlfÃ©lt engem. Mindig ez volt, Ã©s elÃ©g sokÃ¡ig tartott, mire rÃ¡jÃ¶ttem, hogy azÃ©rt olyan, amilyen, mert egyszerÅ±en csak azt hiszi, egyedÃ¼l nem boldogulnÃ©k. Ã‰s minden egyes hasra esÃ©semben ezt lÃ¡tta igazolÃ³dni. Ãšgyhogy Å‘ gyakorlatilag az egÃ©sz Ã©letemet kitalÃ¡lta nekem elÅ‘re. HovÃ¡ menjek egyetemre, mit tanuljak, fogadok, mÃ©g arra is volt tippje, hogy kit vegyek felesÃ©gÃ¼l, vicces, nem? Csak aztÃ¡n hazaÃ¡llÃ-tottam egy srÃ¡ccal, akit egy egyetemi bulin ismertem meg. HÃ¡t, utÃ³lag nem tartom jÃ³ Ã¶tletnek, de... nem voltam jÃ³ passzban, Ã©s csak Ã©n is idegesÃ-teni akartam valamivel, ha mÃ¡r olyasmire vett rÃ¡, amit Ã©n annyira nem akartam. Csakhogy a srÃ¡c nem volt valami tÃ¼relmes tÃ-pus, elÃ©g sokat is vitÃ¡ztunk, Ã©s nÃ©ha... erÅ‘szakos is volt velem. MÃ©g azzal is baja volt, hogy eljÃ¡rtam ide hÃ©tvÃ©gente, de eljÃ¶nni velem egyszer sem akart. Nem Ã©rtett meg, Ã©s meg sem prÃ³bÃ¡lta. ElsÅ‘re mÃ©g Ã©szre sem vettem, hagytam magam rÃ¡beszÃ©lni mindenre, csak aztÃ¡n kezdett kÃ©nyelmetlen lenni az egÃ©sz, Ã©s egyre inkÃ¡bb nem akarta meghallani, ha nemet mondok valamire. Ã‰s vÃ©gÃ¼l Ã³gy Ã¶sszevesztÃ¼nk, hogy apÃ¡m szedte le rÃ³lam, ami nyilvÃ¡n nem erÅ‘sÃ-tette benne azt a kÃ©pet, hogy tudok megfontoltan dÃ¶nteni, vagy bÃ¡rmi. LekÃ¶ltÃ¶ztem egy hÃ©tre az istÃ¡llÃ³ba, mÃ©g Ã³jÃ-tottÃ¡k a hÃ¡zat, de a lovÃ¡szlakÃ¡s elÃ©g jÃ³l rendben van, Ã³gyhogy amÃ-g Ã¶sszeszedtem magam nem volt mÃ¡s csak vÃ©gelÃ¡thatatlan tÃ³rÃ¡k SzÃ¡lszaladÃ³val a kÃ¶rnyÃ©ken. Ã‰s hÃ¡t ezÃ©rt zaklat most mindenki, hogy majd megint Ã-gy jÃ¡rok, Ã©s...

- Sohasem vennÃ©lek rÃ¡ semmire â€“ mondja csendesen, mikor rÃ¡jÃ¶n, a folyatÃ¡st hiÃ¡ba vÃ¡rja.
>- Persze, hogy nem â€“ hagyja rÃ¡. â€“ Meg hÃ¼lyesÃ©g is az egÃ©sz ahogy van, de ezt valahogy senki nem Ã©rti.
- Ã‰s nem is tennÃ©k semmit...
>- Nem kell bizonygatnod â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe. â€“ Nincs szÃ¼ksÃ©gem rÃ¡, veled szemben pedig egyenesen szemÃ©tsÃ©g lenne, mert nem te voltÃ¡l velem seggfej.
- MiÃ©rt beszÃ©lgetÃ¼nk valamirÅ‘l, ami nincs? â€“ kÃ©rdezi elmosolyodva.
>- Mert csak idÅ‘ kÃ©rdÃ©se, hogy kialakuljon? â€“ kÃ©rdez vissza, Ã©s nyÃºjtÃ³zva felÃ¡ll mellÅ‘le. â€“ Jobb lesz, ha most megyek.
- VÃ¡rj egy kicsit â€“ kÃ©ri, Ã©s lelÃ¶ki magÃ¡rÃ³l a takarÃ³jÃ¡t, hogy kikÃ¡szÃ¡lÃ³dhasson az Ã¡gybÃ³l.
>- Mit szeretnÃ©l?
- Egy Ã¶lelÃ©st?
>- Nem vagyok jÃ³ Ã¶lelÃ©sben... â€“ mormogja Hiccup.
- Ugyan mÃ¡r, kÃ©tszer olyan jÃ³nak kell lenned benne, mint nekem â€“ vigyorog rÃ¡, Ã©s odalÃ©p hozzÃ¡, hogy Ã¡tkarolja. Hiccup nem mozdul egy pillanatig, Ã©s amikor visszaÃ¶lel, az egy tÃ©tova Ã©rintÃ©s a hÃ¡tÃ¡n Ã©s a vÃ¡llÃ¡n. â€“ Megy ez â€“ biztatja vidÃ¡man, Ã©s finoman Ã¶sszeborzolja a hajÃ¡t, mielÅ‘tt elengednÃ©. A tincsek nedvesek mÃ©g, fenyÅ‘illatÃºak, biztosan hajat mosott, mielÅ‘tt lejÃ¶tt hozzÃ¡. â€“ JÃ³ Ã©jszakÃ¡t.
>- Neked is.<p>

Kedves NaplÃ³m!

Az van, hogy szerelmes vagyok, Ã©s tÃºl jÃ³ Ã©rzÃ©s. Biztos, hogy ezt is le kell Ã-rnom?

Reggel Hiccup nincs ott reggelinÃ©l, Ã©s nincs sehol. SzÃ©lszaladÃ³ kint van a karÃ¡mban, odakocog hozzÃ¡, hagyja magÃ¡t megsimogatni. MÃ©g nyerÃ-t is egy kicsit, talÃ¡n ez affÃ©le kÃ¶szÃ¶nÃ©s akar lenni

nÃ¡la. De hamar elveszÃ-tik az Ã©rdeklÅ‘dÃ©st egymÃ¡s irÃ¡nt, visszaindul a hÃ¡zhoz, Ã©s a nap lassÃº zÃ¶kkenÃ©sekkel telik. A nyÃ¡r szÃ-nei fakÃ³bbak, Ã©s a csend Ã-gy Ã¡thatÃ³bb.

Hiccup nevetÃ©se az udvar felÅ‘l hangzik fel, mikor mÃ¡r csillagok ragyognak az Ã©gen, Ã©s kÃ©t kutya lelkes vakkantÃ¡sai kÃ-sÃ©rik egÃ©szen az ajtÃ³ig. FeszÃ¼lt figyelemmel hallgatja a hÃ¡z minden egyes neszezÃ©sÃ©t, mÃ-g meg nem hallja a lÃ©pteket. Onnan tudja, hogy Å‘ az, hogy az egyik lÃ©pÃ©se mindig hangosabban dobban.

MÃ¡r felismeri a lÃ©pÃ©seit.

A kilincs kattanÃ¡sa.
>- Alszol mÃ¡r? â€“ A kÃ©rdÃ©s Ã³vatos-halk.
- Nem, gyere â€“ feleli talÃ¡n tÃºl lelkesen.
>- Mindig ilyen korÃ¡n fekszel? â€“ Ã©rdeklÅ‘di, ahogy az Ã¡gy szÃ©lÃ©re Ã¼l.
- Csak ha unatkozom â€“ von vÃ¡llat.
>- Hazamentem ma apÃ¡hoz â€“ szÃ³lal meg kis csend utÃ¡n. â€“ Hogy beszÃ©ljÃ¼k meg ezt a tegnapit, nem szeretek nagyon fasÃ-rtban lenni vele. Ã‰s mesÃ©ltem neki rÃ³lad egy kicsit. ValÃ³szÃ-nÅ±leg nem hitt nekem, de prÃ³bÃ¡ltam rÃ¡vezetni, hogy mennyire kedves vagy velem.
- SzÃ³val mennyi idÅ‘m van, amÃ-g idejÃ¶n Ã©s megprÃ³bÃ¡l megÃ¶lni? â€“ teszi fel a kÃ©rdÃ©st enyhe irÃ³niÃ¡val.
>- PÃ¡r hetet biztosan saccolok â€“ kÃ¶zli elmosolyodva.
- Akkor nem sietek nagyon â€“ biccent.
>- Akarsz holnap lejÃ¶nni a tÃ³hoz? â€“ kÃ©rdezi hirtelen. â€“ Ne szÃ³lj rÃ³la senkinek, de Dean nem Ã©r rÃ¡, Ãºgyhogy azt beszÃ©ltÃ¼k, lemegyÃ¼nk mÃ©g egyszer, a jÃ¶vÅ‘hÃ©ten mÃ¡r Ãºgyis lesz, aki hazamegy. Lassan vÃ©ge a nyÃ¡rnak.
- AnyukÃ¡d azt mondta, Ã¶rÃ¼lne, ha maradnÃ©k â€“ jegyzi meg, csak azÃ©rt, hogy az Ãºjabb strandolÃ¡s lehetÅ‘sÃ©gÃ©re ne kelljen vÃ¡laszolnia.
>- Azt mondta, meghÃ-vtÃ¡k az egyetemre Ã³raadÃ³nak, Ãºgyhogy nem lesz sok ideje itt lenni. Nem szereti, hogy egyedÃ¼l vagyok.
- LegyÃ¼nk ketten egyedÃ¼l? â€“ veti fel, mire Hiccup rÃ¡nevet.
>- Benne vagyok â€“ Ã©s megcsÃ³kolja, hirtelen hÃ©vvel Ã©s lelkesedÃ©ssel. LevegÅ‘Ã©rt kap, magÃ¡hoz karolja a fiÃºt Ã©s enged neki, szinte belemosolyog a csÃ³kba a mohÃ³sÃ¡gÃ¡n. â€“ Erre vÃ¡gytam egÃ©sz nap â€“ mormolja a vÃ¡llÃ¡nak tÃ¡masztott homlokkal, mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve.
- Ha ez megnyugtat, Ã©n is. â€“ Ã–sszemosolyognak, Ã©s Hiccup visszaejti a fejÃ©t a vÃ¡llÃ¡ra. Egy darabig Ã-gy maradnak, Ã©s meg tudnÃ¡ szokni, a fiÃº lÃ©legzete a nyakÃ¡t Ã©ri, Ã¡tkarolja, Ã©s egyszerÅ±en, csak ez a kÃ¶zelsÃ©g kellemes.
>- Mennem kellene â€“ mormogja Hiccup nem sokkal kÃ©sÅ‘bb. â€“ MÃ©g nem is tusoltam, Ã©s...
- Engem igazÃ¡n nem zavarsz.
>- El fogok aludni, ha maradok. Ã‰s az biztos, hogy ez az Ã¡gy nem elÃ©g kettÅ‘nknek. SzÃ³val Ã©n most...
- JÃ³ Ã©jt csÃ³k? â€“ Elmosolyodik Ã©s rÃ¶vid csÃ³kot vÃ¡ltanak, mielÅ‘tt kibontakozna az Ã¶lelÃ©sbÅ‘l Ã©s visszarendeznÃ© a takarÃ³jÃ¡t.

A tÃ³ vize melegebb, mint emlÃ©kszik rÃ¡ legutÃ³bbrÃ³l, de tovÃ¡bbra sem Ã©rez semmilyen kÃ©sztetÃ©st, hogy belemenjen. A mÃºltkori helyre Ã¼l, hogy onnan figyelje a tÃ¶bbieket. A vÃ-z ragyogva veri vissza a napfÃ©nyt, a levegÅ‘ mÃ¡r nem az a vad meleg, Ã©s Ã³vatos szÃ©l borzol hullÃ¡mokat az amÃºgy csendes vÃ-ztÃ¼kÃ¶rre.
>Meg sem lepÅ‘dik, mikor Hiccup partra veti magÃ¡t mellette. Ã–sszemosolyognak, ahogy a karjÃ¡t karjÃ¡t nyÃºjtja neki, hogy felhÃºzza maga mellÃ©.
- Nem tudsz Ãºszni, vagy csak nincs kedved belejÃ¶nni? â€“ kÃ©rdezi kinyÃºjtÃ³zva mellette.
>- Nem prÃ³bÃ¡ltam â€“ feleli az igazsÃ¡got. â€“ MÃ¡rmint a baleset Ã³ta.
- Egy kicsit furcsa megszokni, de kÃ¶nnyebb, mint hinnÃ©d.

>- TalÃ¡n majd legkÃ¶zelebb. â€“ Hiccup bÃ³lint, nem kÃ©rdez tÃ¶bbet. â€“ Menj vissza nyugodtan â€“ szÃ³lal meg azÃ©rt. A fiÃº rÃ¡nÃ©z, Ã©s megrÃ¡zza a fejÃ©t. FeltÃ¡maszkodik, elpillant a tÃ¶bbiek felÃ©, gumilabdÃ¡t dobÃ¡lnak a sekÃ©ly vÃ-zben. Hangosak, nevetnek, kiabÃ¡lnak, a hangjukat felÃ©jÃ¼k hozza a szellÅ‘.
- MÃ¡r nincs szÃ¼ksÃ©gÃ¼k rÃ¡m. â€“ Megvonja a vÃ¡llÃ¡t. â€“ Nagyon sokat fejlÅ‘dtek, csak zavarnÃ¡m Å‘ket.
>- SzÃ³val vÃ©gre nem jÃ¡tszod el senkinek, hogy mennyire minden rendben van veled? â€“ kÃ©rdez rÃ¡.
- Nem kell mindenkinek tudnia, hogy nincs Ã-gy. â€“ IsmÃ©t csak a vÃ¡llÃ¡t vonogatja. â€“ Ã‰s a rossz lÃ¡bammal amÃºgy sincs sok bajom, Ãºgyhogy... â€“ Elhallgat egy pillanatra, amikor Å‘ hitetlenkedve nÃ©z rÃ¡. â€“ HÃ©, el sem tudod kÃ©pzelni, mennyi elÅ‘nye van! Nincs sÃ-pcsont, nincs mivel nekimenni mindennek az Ã©jszaka kÃ¶zepÃ©n! Ugyan mÃ¡r, csak viccelek â€“ vigyorodik el, muszÃ¡j visszamosolyognia.
>- Vacak humorod van, mondtÃ¡k mÃ¡r?
- HÃ¡t, az Ã¶nirÃ³niÃ¡mat Ã¡ltalÃ¡ban jobban csÃ-pik az emberek, de kÃ¶sz a bÃ³kot. Csak, hogy tudd, mit vÃ¡llalsz.
>- Mintha hallottam volna ezt mostanÃ¡ban valakitÅ‘l â€“ gondolkodik el egy pillanatra, de Hiccup nem rÃ¡ figyel, a hegyekrÅ‘l legÃ¶rdÃ¼lÅ‘ viharfelhÅ‘ket nÃ©zi szemkÃ¶zt.
- MennÃ¼nk kell â€“ mondja gyorsan, Ã©s mÃ¡r el is tÅ±nik a tÃ³ vizÃ©ben, persze, a lova mÃ©g pancsol, Ã©s a tÃ¶bbiek is elvannak.

Gobber kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡ra mindannyian elkezdik magukat Ã¶sszeszedni, mire egyÃ¡ltalÃ¡n egy kupacra gyÅ±lnek, Hiccup mÃ¡r visszakÃ¶tÃ¶tte a mÃ¡sik kÃ©t lovat a kocsi elÃ©, Ã©s SzÃ©lszaladÃ³ felnyergelve vÃ¡rja, hogy induljanak.
>- Hozzam visszafelÃ© az autÃ³t? â€“ kÃ©rdez rÃ¡, Gobber vÃ©gig nÃ©z rajta.
- Valka...
>- Anya ma nincs otthon â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe. Idegesnek tÅ±nik. Felmorajlik az Ã©g, Ã©s szÃ©l sÃ¶pÃ¶r vÃ©gig a tÃ³ felÅ‘l rajtuk. SzÃ©lszaladÃ³ idegesen felnyerÃ-t Ã©s megrÃ¡ngatja a szÃ¡rat. Hiccup mellÃ© ugrik, igyekszik megnyugtatni.
- A fenÃ©be is â€“ morogja Gobber bosszÃºsan. â€“ Ha bÃ-rod, hozd vissza.
>- Sietek â€“ biccent, Ã©s elkÃ¶ti a lovat a kocsitÃ³l, az majdnem ugrik egyet. â€“ Shh, semmi baj â€“ suttog mÃ©g valamit, mire megkapaszkodik a nyeregben Ã©s fellendÃ¼l rÃ¡.
- Fene esne az idÅ‘jÃ¡rÃ¡sba â€“ dohog Gobber, mikor mellÃ© lÃ©p. â€“ Az a bolond jÃ³szÃ¡g halÃ¡lra rÃ©mÃ¼l a vihartÃ³l â€“ mondja az Å‘ kÃ©rdÅ‘ pillantÃ¡sÃ¡ra. â€“ Nna, mindenki megvan? Indulunk haza!

Csepeg az esÅ‘, mire Hiccup szembejÃ¶n velÃ¼k Gobber autÃ³jÃ¡val. Csak azt viszi magÃ¡val, aki rosszul lett az idÅ‘jÃ¡rÃ¡s vÃ¡ltozÃ¡stÃ³l, Ã©s eszÃ©be jut: vajon Hiccup jÃ³l van-e? KÃ©nytelen megvÃ¡rni a kÃ©rdÃ©ssel, mÃ-g hazakocognak a lovaskocsival, addigra szakad az esÅ‘, Ã©s Gobber kÃ©rlelhetetlenÃ¼l terel be mindenkit a hÃ¡zba, mielÅ‘tt visszamenne elrendezni a lovakat. Akkor oson ki a hÃ¡zbÃ³l, mikor a fÃ©rfi mÃ¡r visszajÃ¶tt rÃ¡juk nÃ©zni. Az istÃ¡llÃ³ban mÃ©g mindig Ã©g a villany, beesik az esÅ‘rÅ‘l, Hiccup SzÃ©lszaladÃ³ mellett, futÃ³lag rÃ¡mosolyog, mikor megpillantja.
>- Minden rendben?
- Most mÃ¡r megnyugszunk â€“ bÃ³lint rÃ¡. â€“ Nagyon fÃ©l az Ã©gzengÃ©stÅ‘l, de idebent Ã¡ltalÃ¡ban nyugodtabb.

>- Ã‰s te? Nem fÃ¡j...?
- Vettem be gyÃ³gyszert. HÃ©, te mÃ¡r megint bÅ‘rig vagy Ã¡zva.
>- Te is â€“ mutat rÃ¡, mire csak vÃ¡llat von.
- Meg fogsz fÃ¡zni â€“ jÃ³solja elÅ‘re, Ã©s elindul, de nem az udvarra nyÃ-lÃ³ kijÃ¡rat felÃ©, hanem a mÃ¡sik irÃ¡nyba. S mire Ã©szrevennÃ©, eltÅ±nik egy

ajtÃ³ mÃ¶gÃ¶tt, ami mÃ©g bentrÅ‘l nyÃ-lik.
>Hiccup rÃ¡borÃ-t egy takarÃ³t, mikor utÃ¡na lÃ©p. A lovÃ¡szlakÃ¡s mindÃ¶ssze egy aprÃ³cska konyha egy ajtÃ³val Ã©s meg falÃ©pcsÅ‘vel a galÃ©riÃ¡ra. Zavartan nÃ©z kÃ¶rÃ¼l Ã³jra meg Ã³jra szinte mÃ©g a kÃ¼szÃ¶bÃ¶n.
- Biztos nem tÃ³l bizalomgerjesztÅ‘, de van meleg vÃ-z â€“ jegyzi meg, az egyik konnektorba dug egy olajradiÃ¡tort Ã©s feltekeri a fÅ±tÃ©st.
>- Viccelsz velem, egy ilyen lakÃ¡srÃ³l Ã¡lmodom â€“ suttogja elbÅ±vÃ¶lten.
- FelezhetÃ¼nk â€“ villant rÃ¡ mosolyt a fiÃº. OdalÃ©p mellÃ©, ahogy van, a takarÃ³ szinte a fÃ¶ldet sÃ¶pri utÃ¡na Ã©s csÃ³kra hajol, Hiccup szemei ragyognak, s csak egÃ©szen Ã³vatos mozdulattal karolja magÃ¡hoz. Arra gondol kÃ¶zben, hogy lehet Ã-gy elveszni valakiben, hogy lehet Ã-gy Ã©rezni, Ã©s miÃ©rt pont itt, a vilÃ¡g vÃ©gÃ©n, ebben a sosem tapasztalt csendben. Hiccup elhÃºzÃ³dik Ã©s felkuncog egy kicsit, mire felpillant. â€“ Nem lehetek valami maradandÃ³ Ã©lmÃ©ny, ha elaludtÃ¡l kÃ¶zben â€“ jegyzi meg, de nem igazÃ¡n tÅ±nik bosszÃºsnak.
>- Nem... csak elgondolkodtam, sajnÃ¡lom. â€“ MegrÃ¡zza a fejÃ©t vÃ¡laszul, egy pillanatra mÃ©g Ã¶sszeÃ©rinti az ajkaikat, majd elperdÃ¼l elÅ‘le Ã©s el is tÅ±nik az ajtÃ³ mÃ¶gÃ¶tt.
- Azaz egy takarÃ³nk van, Ã°gyhogy megtennÃ©d, hogy rÃ¡dobod a radiÃ¡torra?
>- Te hagytad, hogy Ã¶sszevizezzem az egyetlen takarÃ³nkat? â€“ kÃ©rdezi, amint teljesÃ-ti a kÃ©rÃ©st.
- Nem hagyhatom, hogy megfÃ¡zz.
>- Ãšgy mondod, mintha te immÃºnis lennÃ©l rÃ¡.
- Gyakorlatilag az is vagyok â€“ vigyorog rÃ¡ az ajtÃ³bÃ³l. â€“ Izlandon szÃ¼lettem. Mi az a megfÃ¡zÃ¡s?
>- SzÃ³val innen az egzotikus anyanyelv â€“ vonja le.
- Egzotikus? â€“ kÃ©rdez vissza zavartan, Ã©s fÃ©lrebiccenti a fejÃ©t. â€“ _El Ã¼Ã©r alvara?*_
>- Ez nem jelenti azt, hogy Ã©rtem is â€“ mosolyodik el. â€“ De azt igen, hogy minden olyan esetben nagyon tetszik, amikor nem veszekedsz rajta â€“ folytatja megtÃ¡maszkodva a kÃ¼szÃ¶bÃ¶n. Valahogy szÃ³rakoztatja az egÃ©sz helyzet. Izgalmasnak tartja.
- Akkor van egy Ã¶tletem: Ã©rjÃ¼k el, hogy elfelejtsem az angolt. â€“ A szemei azt Ã¼zenik, hogy teljesen komolyan gondolja. MÃ©gis...
>- Biztos vagy benne?
- SzeretnÃ©m megprÃ³bÃ¡lni â€“ bÃ³lint rÃ¡. â€“ Soha semmi Ã©rdekeset nem csinÃ¡ltam mÃ©g fÃ¼rdÅ‘szobÃ¡ban, szÃ³val...
>- Ã‰n sem. â€“ Ã–sszemosolyognak Ã©s behÃºzza maga utÃ¡n az ajtÃ³t, elnÃ©zi, ahogy Hiccup megnyitja a meleg vizet, Ã©s megint Ã¶sszesimulnak egy csÃ³kra. TalÃ¡n ez a legjobb az egÃ©szben: hogy egyÃ¡ltalÃ¡n nem kapkodnak.<p>

Ã‰s a vihar tovÃ¡bb vonul, a vizes ruhÃ¡ik szÃ©kekre terÃ-tve az olajradiÃ¡tor kÃ¶rÃ¼l, Å‘k Ã¶sszebÃºjva a takarÃ³ alatt a galÃ©riÃ¡n a matracon, fÃ©lÃ¡lomban kÃ³sza Ã©rintÃ©sek, Hiccup vÃ¡lla kilÃ¡tszik, Ã³vatos csÃ³kot lehel a szeplÅ‘kre.
>- Mondhatom, hogy imÃ¡dom a szeplÅ‘idet? â€“ suttogja, mire elmosolyodik.
- A szeplÅ‘im kÃ¶szÃ¶nik a bÃ³kot â€“ mormolja vissza, mocorog egy kicsit Ã©s a hajÃ¡ba tÃºr az ujjaival. â€“ Nagyon szÃ©pek a szemeid, ugye mondtÃ¡k mÃ¡r? H-ha mÃ¡r itt tartunk... â€“ Ã‰s egy szusszanÃ¡ssal esetlenÃ¼l elhallgat, de Å‘ felnevet Ã©s csÃ³kot ad a szÃ¡ja sarkÃ¡ba.
>- Megy ez nekÃ¼nk â€“ mosolyog rÃ¡. â€“ Hogy vagy?
- TÅ±rhetÅ‘en â€“ feleli. â€“ Te...?
>- Hidd el, hogy fel fog tÅ±nni, ha fÃ¡jdalmaim lesznek â€“ nyugtatja.
- Nem vicces.
>- A sÃ-pcsont sem volt az.
- Ne Ã¡llj szÃ³ba velem, ha nem akarsz bÃ©na lÃ¡bas poÃ©nokat hallgatni â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t.

>- Meg kell szoknom Å‘ket?
- De meg Ã¡m.
>- Van baj nem kevÃ©s.
- Csak aludnÃ©k egy kicsit.
>- Nem szaladok sehova.
- Ha bÃ¡rki rÃ¡nk tÃ¶rnÃ© az ajtÃ³t, mondd azt, hogy fogalmad sincs, melyik takarÃ³ alatt rejtÅ‘zÃ¶m pucÃ©ran â€“ mormolja mÃ©g mielÅ‘tt tÃ©nyleg Ãºgy tenne, mint aki alszik.

>Csak figyeli az arcÃ¡t, az egyre mÃ©lyebbÃ© vÃ¡lÃ³ lÃ©gzÃ©sÃ©t, az elnyugodott vonÃ¡sait, Ã©s egyszerÅ±en csak jÃ³ Ã©rzÃ©s, hogy itt lehet, hogy Hiccup hozzÃ¡bÃºjik, hogy talÃ¡n mÃ©g valami Ã¶sszejÃ¶het ebben az Ã©letben. Ã‰s szÃ©p lassan Å‘ is elalszik.<p>

Ã‰s az idÅ‘ csak Ãºgy elszalad velÃ¼k.

Az Å‘sz elÅ‘szÃ¶r szÃ¼rke, majd a vÃ¶rÃ¶s milliÃ³nyi Ã¡rnyalata, vÃ©gÃ¼l kÃ¶dbe burkolÃ³zÃ³ vigasztalan szÃ¼rke.
>A tÃ©l hidegkÃ©k, ragyogÃ³ hÃ³tiszta fehÃ©r Ã©s jÃ©ghideg.
Hiccup szemei vÃ©gig erdÅ‘zÃ¶ldek, a szeplÅ‘i megfakulnak egy kicsit, de nem tÅ±nnek el teljesen, az Ã¶lelÃ©se egyre forrÃ³bb, ahogy egyre hidegebb van, Ã©s Å‘ egyre kevesebbet alszik a legfelsÅ‘ emeleten kapott sajÃ¡t szobÃ¡jÃ¡ban. VÃ©gÃ¼l meg sem prÃ³bÃ¡lnak kÃ¼lÃ¶n aludni.

Hiccup Ã©bresztÅ‘je Ã¡ltalÃ¡ban olyankor szÃ³lal meg, amikor vagy nagyon mÃ©lyen alszik, vagy Ã©ppen csak elaludt. SzÃ³val nagyon de nagyon utÃ¡lja Hiccup Ã©bresztÅ‘jÃ©t. Azt mÃ©g jobban, hogy Hiccup mocorogva elnyÃºl a telefonÃ©rt, kikapcsolja, kÃ¶zben a kÃ©szÃ¼lÃ©k a szÅ‘nyegen landol. EltapogatÃ³zik utÃ¡na, visszarakja az Ã©jjeliszekrÃ©nyre, felÃ© fordul, beletÃºr a hajÃ¡ba Ã©s rÃ¶vid csÃ³kot vÃ¡ltanak. Rendben, ezt annyira nem utÃ¡lja.
>- Megyek ellapÃ¡tolom a lovakat, megetetem a havat Ã©s mÃ¡r itt is vagyok â€“ mormolja hozzÃ¡ Ã¡sÃ-tÃ¡sok kÃ¶zepette, aztÃ¡n nem tÃ¶rÅ‘dve azzal, hogy Å‘ felnevet, kikÃ¡szÃ¡lÃ³dik az Ã¡gybÃ³l Ã©s kitÃ¡molyog a szobÃ¡bÃ³l.
Egy darabig gondolkodik, hogy visszaaludjon, vÃ©gÃ¼l meggyÅ‘zi magÃ¡t, hogy a reggelinek Hiccup nagyon fog Ã¶rÃ¼lni, aztÃ¡n visszafekÃ¼dhetnek mÃ©g valamennyit, mielÅ‘tt a fiÃº kitalÃ¡l valamit, amit sÃ¼rgÅ‘sen el kell intÃ©zniÃ¼k a hÃ¡z kÃ¶rÃ¼l. Ã‰s ha minden igaz, este hazajÃ¶n Valka is az egyetemrÅ‘l, Ã©s mÃ©g az is lehet, hogy Hiccup apja beugrik vacsorÃ¡ra, akkor mÃ¡r szinte biztos, hogy jÃ¶n Gobber is, Ã©s egÃ©sz kis Ã¶sszejÃ¶vetel kerekedik, mÃ¡r ha egyikÃ¼k sem akad el a hÃ³ban, Ã©s kÃ¶zben valahogy el kell hitetnie Hiccuppal, hogy minden rendben lesz, Ã©s mÃ©g Tannlausnek sem hagyjÃ¡k, hogy felmÃ¡sszon az asztalra Ã©s leverjen kÃ©t poharat mint a mÃºltkor.
>Ã‰s amÃ-g a reggelin Ã¼gykÃ¶dik, azon gondolkodik, hogy a naplÃ³ utolsÃ³ oldalÃ¡ra kell sÅ±rÃ-tenie valami olyasmit mÃ©g, hogy â€žHÃ©, ilyen az, ha van csalÃ¡dom." Biztos benne, hogy kÃ©ptelen olyan aprÃ³ betÅ±kkel Ã-rni, hogy odafÃ©rjen.

*Izlandi; 'Komolyan mondod?'

KatieWR; 2015. augusztus 9. â€“ december 13.

Ã‰s ha hasonlÃ³ tÃ¶rtÃ©netekre vagy kÃ-vÃ¡ncsi, keresd fel a blogom HTTYD szekciÃ³jÃ¡t a never-marauders-land[pont]blogspot[pont]com cÃ-men. KÃ¶szi, hogy olvastad~

End
file.